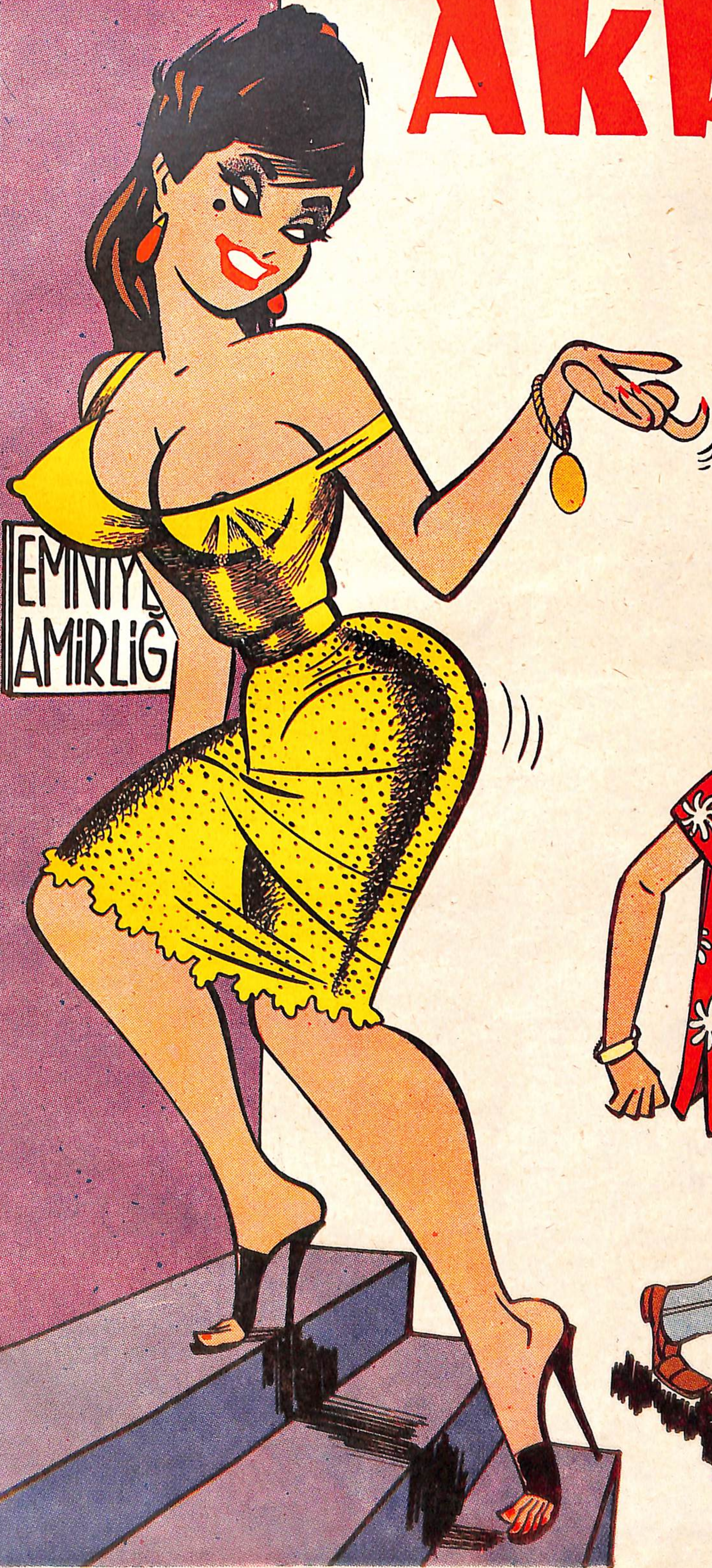
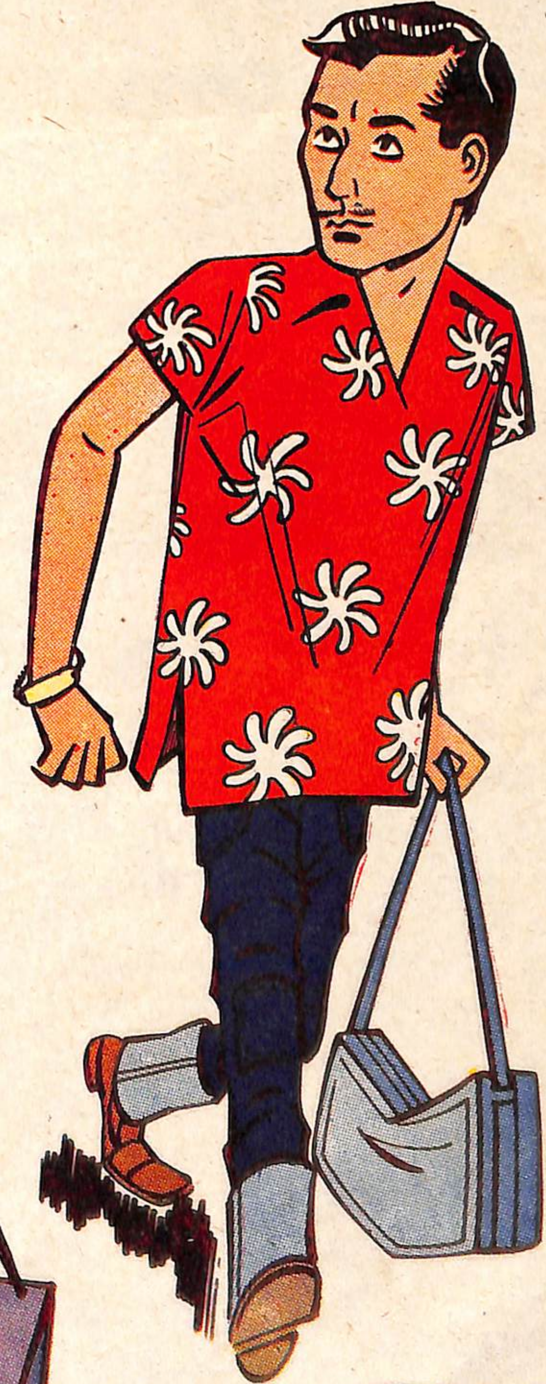
Akbaba

"Sarkıntılıklara karşı güzel kadın polisler kullanılacak.,, - Gazeteler -

— Hadi, gelsene!..

Her tedbir emniyet için...

Tasarruflarınızı İŞ BANKASI'na yatırmakla paranızı emniyet altına alır... aynı zamanda senenin en zengin çekilişine katılarak değerli bir ikramiye kazanma şansını elde edersiniz. Ve üstelik, % 6,5'a kadar faiz alırsınız.

Yılın üçüncü zengin çekilişine katılmak için son para yatırma tarihi: 10 Ağustos

Bu çekilişte:

15 APARTMAN DAİRESİ
2 ADET 100.000 LİRA
25 ADET 5.000 LİRA
25 ADET 1.000 LİRA
ve 3300 kişiye
çeşitli para ikramiyeleri

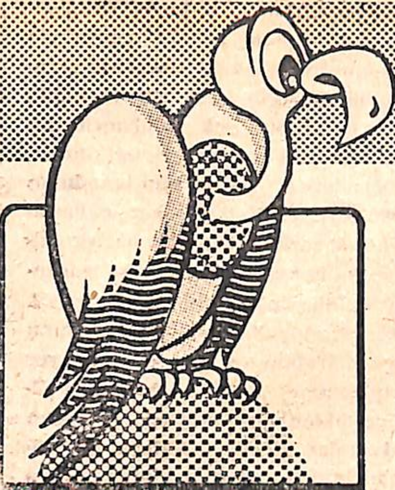
Vadesiz hesaplarda her 200 liraya vadelilerde her 100 liraya ayrı bir kur'a numarası

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

d - 718

Akbaba

SAHİP VE BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

YAZI AİLESİ :

Adnan Veli, Nimet Arzık, Necdet Rüştü Efe, Selâmi Yurdatap, Yaşar Özen, Adnan Tahir, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Akıncı, Örsan Öymen, Semiramis Aydınlık.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Suat Yalaz, Nehar Tüblek, Semih Balcıoğlu, Cafer Zorlu, Şadi Dinççağ, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Yaşar Tonguç, Metin Gökçe, Zeki Beyner, Burhan Solukçu.

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :
Ercan Matbaası

Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli · Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.
Fiatı : 100 kuruştur.
İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10 Daire : 3.
İLÂN FİATI :
Kapak içi, santimi 15 lira, iç sayfalar 20 liradır.
Sayı : 486 — Yıl : 38
6 Temmuz 1961
Telefon : 22 18 11

Bu gazete Basın Ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Tanrı, Politika, Gökay

AKŞAM gazetesinde okudum: Fahreddin Kerim Gökay dostum, Akyazı Gençler Kolu kongresinde konuşmuş. Bu konuşma iki yönden önemlidir: Birincisi, konuşan adam, bir ordinaryüs profesör, bir eski İstanbul Valisi, bir emekli büyük elçi ve... Ve Yeni Türkiye Partisinin şehrimiz başkanı. İkincisi, konuştuğu topluluk bir gençlik kolu, hepsi Atatürk çocukları...

E, hem söyliyeni, hem dinleyeni bu kadar önemli bir kongrede sayın Ord. Prof. doktor Fahreddin Kerim Gökay ne buyurmuş?...

Cümleyi, noktasına, virgülüne kadar tıpatıp gazeteden alıyorum:

«Refahı Ulu Tanrı'dan niyaz ederiz ki refahı Allah en kısa zamanda verecektir.»

Önce, başıma yağacak yobaz lânetlerini geri çeleyim: Ben, müslümanım. Kalbim Tanrı ışığiyle doludur. Gece, ondan af isteyen, merhamet isteyen küçük duamı etmeden yatağıma girmem. Sabah, evimden çıkarken, değişmez niyazım, beni doğru yoldan ayırmamasıdır.

Bunu yazmamalıydım. Bu benimle Allah arasında bir gönül sırrı kalmalıydı. Ama, dedim ya, karanlık ağızları önceden tıkamak gerek...

Şimdi konuya döneyim: Politika çukuruna, köy muhtarlığından, kasaba arzuhalciliğinden değil, Üniversite kürsüsünden inen Gökay, hem de bir gençlik kongresinde, bakınız, millî kalkınmayı kimden bekliyor!

Tanrı, biz kullarına göz vermiştir: Görsün diye... Kulak vermiştir: İşitsin diye... Dil vermiştir: Söylesin diye... Kafa vermiştir: Düşünsün diye... Kalp vermiştir: Duysun diye... El vermiştir, ayak vermiştir: Koşsun, çalışsın, başarsın diye!...

İşte, insanoğluna Allahın en mutlu yardımı budur.

Eğer, ilerlemenin sırlarını göz görmez, kafa düşünmez, gönül sezmezse... Eğer el çalışmaz, ayak koşmazsa, bre Fahreddin Kerim, bre ordinaryüs profesör, bre doktor, bre üstad, Tanrı ne yapsın bu hantal, bu battal kuluna?...

Alnı secdeden kalkmayan Enver Paşa'nın «Cihad-ı Ekber» i bize bir vatan kaybettirdi. Hani Tanrı'nın yardımı?...

Tanrı, yardımını, Halife ordularına değil, Halife ordularına karşı yürüyen Mustafa Kemal'in ordularına bağışlamıştır.

27 Mayıs'ta, bizim gözümüze inen gaflet perdesini, ihtilâlin süngüsü de yırtmadıysa, eyvaaaah, hiçbir Oculiste'in sihirli neşteri yırtamaz!

Hangi politikacı vardır ki, miting meydanında D. P. den çok tekbir getirsin?... Menderes'den çok kurban kessin?... Cami onarsın, türbe boyatsın?... Abdest alsın, namaz kılsın?...

Bütün bunlar, insan denen küçük varlıkla Tanrı denen büyük varlık arasında kalacak ödevlerdir, güzelliği, kutsallığı gizliliğinde olan ödevler...

Parti kongresine indirilecek Tanrının gazabından korkunuz!... Çarpıcı kişileri, görüyorsunuz, kimse, kimse, kimse kurtaramıyor.

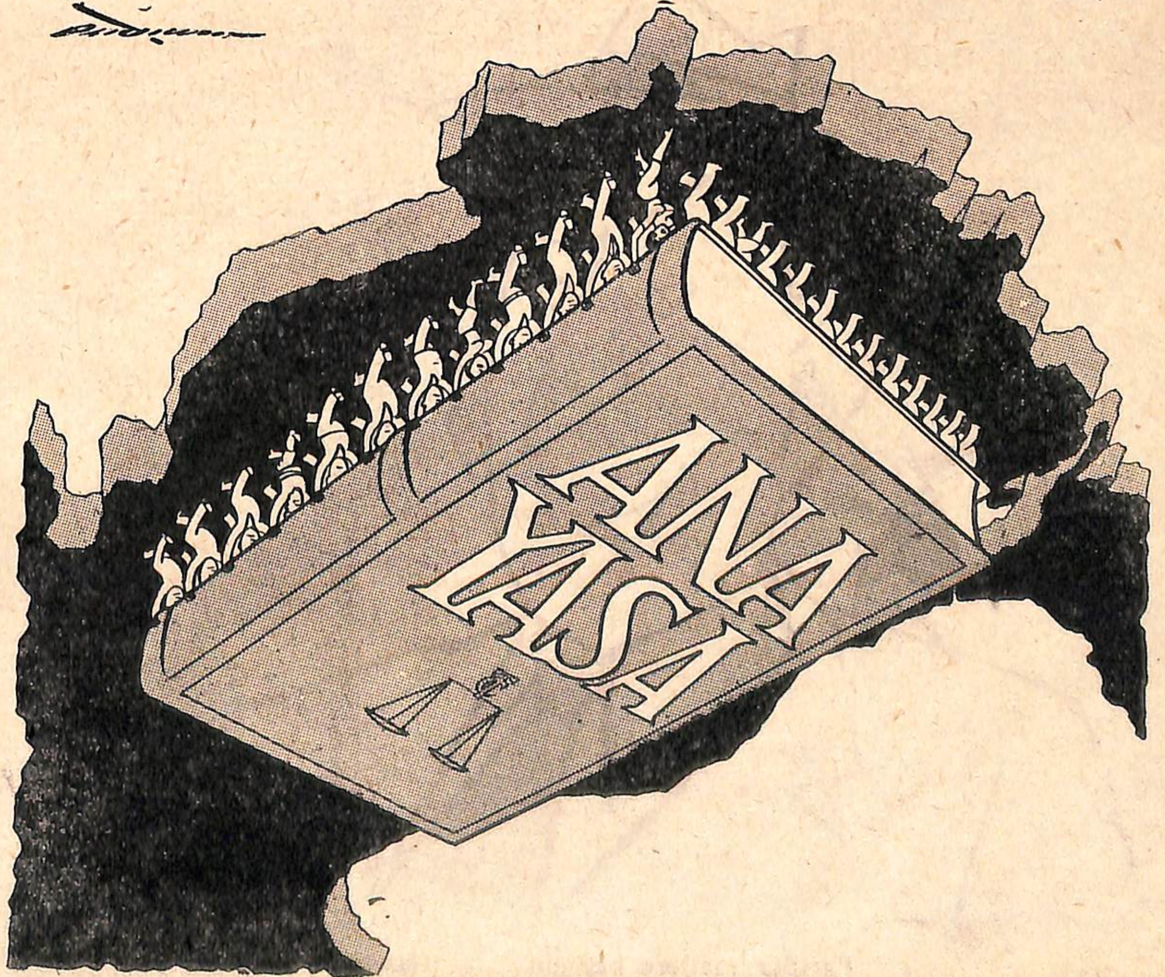
Sayın Gürsel bile, bir gazeteci sorusuna: «Benim tek oyum var» dedi!

Tanrı!... Tanrı!... Tanrı!... Hangi çekirge sürüsünü, göklere el açarak yok edebilirsiniz? Hangi susuz tarlaya açılan avuçlarımızdan bir damla rahmet damlar? Hangi fındık bahçesinin kurtlarını iki rekât, on iki rekât, yüz iki rekât namazla yok etmek mucizesini gösterebilirsiniz?

İlk insanı fezaya, halk çoğunluğu önünde abdest alan müslüman Nâsır değil, Allahsız Moskof attı!

Cüce varlığımızla göklere tırmanarak onu, o büyük yaratıcıyı, kendi küçük dünyamıza çekmiye çalışmıyalım... Kocaman lâflar bir yana, kendimize acıyorsak!

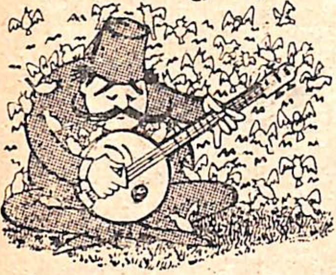
Yusuf Ziya ORTAÇ

Başımızın üstünde yerin var!..

Bizim Zamanımızda...

Yazan: FALAN-FİLAN

NE buyurdunuz? Musiki âlemleri mi? Ah efendim ah, siz o âlemleri bizim zamanımızda görüp dinliyecektiniz. Şimdi musikişinas mı kaldı, geç efendim geç... Hey gidi günler hey... Hiç unutmam bir gün, Kemanî Apostol efendi, Tanburî Hacı Rifat merhum, Neyzen Abdüzzennan, gazelhan Tophaneli Hafız Muhiddin, bir de bendeniz ve daha başka şimdi isimlerini hatırlıyamadığım arkadaşlar Bentlere gitmiştik. Vakit akşam üzeri... Bentler malûm, envaı kuşun ve bülbül cinsinin memleketi, her taraf ağaç... Ormanın içine girip bir kuytuya çekildik, âlemimize daldık. Bir hayli demlendikten sonra arkadaşlardan biri:

— Susun, susun.. Dinleyin! dedi.

Evlât, o zamanki cemi kuş mahlûkatı bir fasıl tutturmuş ki, dille tarifi, kelime ile tavsifi mümkün değil. O zamanın kuşları da bir başkaydı canım. Şimdi o kuşlar nerde? Sanırsın ki kuşlar bizim musiki heyeti olduğumuzu bilmişler ve bizi ağırlamak için fasla oturmuşlar. Hem de öyledir, inan olsun öyledir. O zamanın kuşları böyleydi.

Neyzen Abdüzzennan efendi, makamı cennet olsun:

— Çok denemişimdir, dedi, bu kuş mahlûku rakının buharını ve anasonun kokusunu aldı mı, kabil değil duramaz, aşka gelip şakımaya başlar.

Bunun üzerine kemanî Apostol efendi:

— Aman beni tutmayın! deyip, kemanı kutusundan çıkardı, yaya asıldı. Allah seni inandırsın evlât, Apostol efendi yayı çekmesiyle, bütün kuşlar sustu. Orman bir sessizliğe büründü, çıt yok... Anla bak, bizim zamanımızın kuşları nasıl kuştu... Şimdikiler olsa, keman dinler mi, cır cır öterler. O zamanın kuşunda bile musikiye saygı vardı. Hacı Rifat da tanburun kulağını büktü, Abdüzzennan da ney'i üfleyince... Hafız Muhittin elini kulağına atıp da bir hey hey çekti ki, Allah Allah!... Derken bir nice zaman sonra bizim fasıl durdu. Sazların susmasiyle bülbüllerin faslı başladı. Sen o zamanın bülbülündeki anlayışa bak! Fasıl icra kılınırken susuyor da fasıl hitamında kendileri başlıyorlar, hem de makam üzerinden. Bu sefer de bizde ses yok...

Bülbüller faslını dinledik, içtik, içtik, içtik... Bülbüllerin bir zaman sonra sesi kesildi. Bu sefer bizim fasıl başladı. Bir biz, bir onlar, bir biz, bir onlar... Bizim fasıl başlayınca onlar susuyor, onlar başlayınca biz susuyoruz. Allah seni inandırsın evlât, sabaha kadar böyle... Sabaha karşı ben başımı çimene, sırtımı ağaca dayamıştım, biraz içim geçmiş. «Kış, kış, kış!» diye bir sesle uyandım. Arkadaşlara baktım, hepsi de benim gibi çimenlerin üzerinde sızmış, kalmışlar. Yalnız Hacı Rifat, dizinde tanburu çimene çökmüş, boyuna:

— Kış, kış, kış! deyip elini sallıyor.

Onun kışlamasına arkadaşlar da uyandılar.

— Yahu, ne oluyor? dedik.

— Baksanıza, bırakmıyorlar ki tanbur çalayım... dedi.

Mehtap vurmuş, her taraf gündüz misali... Bir de baktık ki, Bentlerde ne kadar bülbül varsa, Allah seni inandırsın evlât, hepsi Hacı Rifat'ın tanburunun sapına konmuş, «Acaba bu ses nerden çıkıyor?» diye meraklа tetkik ediyorlar. Hacı Rifat:

— Kış, kış! diyerek eliyle bülbülleri kovalıyorsa da, ne mümkün, onu kalkıyorsa yirmisi yeniden konuyor. Velhasılıkelâm, bülbüller Hacı Rifat'a tanbur çaldırmadılar. Bunun üzerine Abdüzzennan ney'i üflemeğe başlayınca cümle bülbüller Neyzen Abdüzzennan'ın omuzuna ve başına kondular. Abdüzzennan bülbüller arasında kayboldu.

Yaaa... Bizim zamanımızda musiki âlemleri işte böyleydi.

Hiç unutmam bir gece de Kanlıca'da Nazeninzâde Yahya beyin yalısına dâvetli idik. Yalının bahçesinde iyş-ü nûşa başladık. Tâbesabah demlendik. Velâkin balık var ya balık, zerrece hilâfım yok, Tophaneli Hafız Muhittin balıklara gazel dinletti, ne dersin?... Allah seni inandırsın evlât, Hafız Muhittin gazele başlayınca denizin üstü balık başiyle silme doldu ve bir parmak su görünmez oldu. Boğaziçi'nin cümle balığı, Nâzeninzâde Yahya Beyin yalısının önüne birikip ve hem de fazla yer kaplamamak için denizin içinde dikine dikine durarak, başlarını sudan çıkardılar. Küçük balıklara yer kalmadığından, onlar da dipten havaya sıçramağa başladılar. Havaya sıçrayıp tekrar denize düşene kadar Hafız Muhittin'in gazelini dinlemeyi kâr sayıyorlar. Bak anla o zamanın balıkları nasıl balıktı... Bizim zamanımızın bir palamutunu, şimdiki zamanın insanına değişmem. Hey gidi hey, balıkları bile başka türlü balıktı. Şimdiki balıklara ben balık mı derim...

Kemanî Apostol efendi yaya asılınca o denizin üstünü görmeliydin... Havada yıldızlar çakmağa başlardı. Keman sesini dinlemek için balıklar denizden fırladıkça, efendime söyliyeyim, ıslak derilerine mehtap vurunca, her bir balık donanma geceleri maytapları gibi renk renk, ışıl ışıl, yıldız yıldız yanıp sönüyor. Bu manzara karşısında Tanburî Hacı Rifat fevkalâde heyecana gelip:

— Allah Allah!... nidasiyle kendini balıkların ağuşuna atmak istediyse de, güçlükle zaptederek canını denizde garkolmaktan kurtardık.

Bir yandan fasıl devam ediyor, bir yandan demleniyoruz. Nazeninzâde Yahya beyin aşçıbaşısı hemen önümüzde bir çoban ateşi yakıp üstüne ızgara koydu. Önümüz, yalının rıhtımı. Rıhtımın üstünde dalları denize sarkmış bir ağaç var. Aşçıbaşı, bu ağacın dallarından tıpkı olmuş meyva toplar gibi bir kaç levrek ve bir kaç karagöz balığı tutup getirdi, gözümüzün önünde balıkları temizleyip tuzlayıp, ateşin üstündeki ızgaraya koydu. Biz taze balıkları meze yaptıkça, aşçıbaşı ağaçtan balıkları toplayıp ızgaraya koyuyordu. Bendeniz merak saikasiyle Nazeninzâde Yahya beye:

— Mirim efendim, bu nasıl bir hünerdir, siz balıkları ağaç dallarına mı asarsınız? diye sual ettiğimde Yahya bey:

— Bu balıkları biz tutmuş değiliz, dedi, her ne zaman bu bahçede icrayı âhenk olsa, neyler, tanburlar, kemanlar çalınsa, şarkılar söylense, balıklar dahi bu âhengi iyice dinlemek için sıçrar, rıhtım üstündeki bu ağacın dallarına konarlar. Mest ve mahmur olarak kendilerinden geçip sazları dinlerler. Bizim aşçıbaşı da balıkları dallardan toplayıp bize ta ze meze yapar.

Hey gidi hey... Bizim zamanımızın balıkları işte böyle balıklardı. Şimdikilere ben balık mı derim?... Hattâ bizim zamanımızın namlı balıkçıları, balık avlamak için ağ, olta kul-

Partiler vaatlere başladı!.. (Gazeteler)

lanmazlardı. Sesi pek güzel bir hafız kiralıyarak gece bir kayığa bindirirler, hafız bir yandan dem çeker bir yandan gazel okur, gazeli dinlemek uğrunda balıklar denizden fırlar, bir saate kalmadan kayığın içi balık dolardı. Yaaa...

Neyzen Abdüzzennan efendi, âhenk dinlemek için balıkların ağaçlara sıçrayıp itlâf-ı nefs etmelerinden pek ziyade müteessir ve müteellim olup:

— Bundan böyle mübarek balıklara el sürme! diye aşçıbaşıyı azarladı. Ve bu teessürle bir ney üfledi ki, rıhtım üstündeki ağacın dallarında bülbüller şakımağa başladı. Bilmem artık balıklar bülbül kesilip terennüm eylediler, bilmem ney sesini duyup bülbüller ağaçta toplandılar.

Yaaa evlât, bizim zamanımızda musiki âlemleri, muhabbet âlemleri işte böyleydi. Şimdi nerde...

Hiç unutmam, Beykoz Koruluğunda bir âlemimiz vardı. Güneş doğarken, Udî Servet ile Kanunî Mestan efendi, bir de Kıptı-i müslim Kemanî Yusuf bir fasıla oturdular... Boğaz'dan ilk vapur, aşağı doğru süzülüyor. Bizim zamanımızın vapurları şimdikiler gibi kıçı kırık kıtipiyoz değil, hepsi de yandan çarklı... Nevnihal vapuru Boğaz'dan aşağı süzülürken önümüze gelip durdu. Sanki demir atmış gibi vapur kımıldamıyor. Biz evvelâ kaptan ve yolcular âhengimizi dinlemek için vapuru durdurdular zannettik fasıla gayret verdik. Neden sonra kaptan, kaptan köşkünden bize bağırdı:

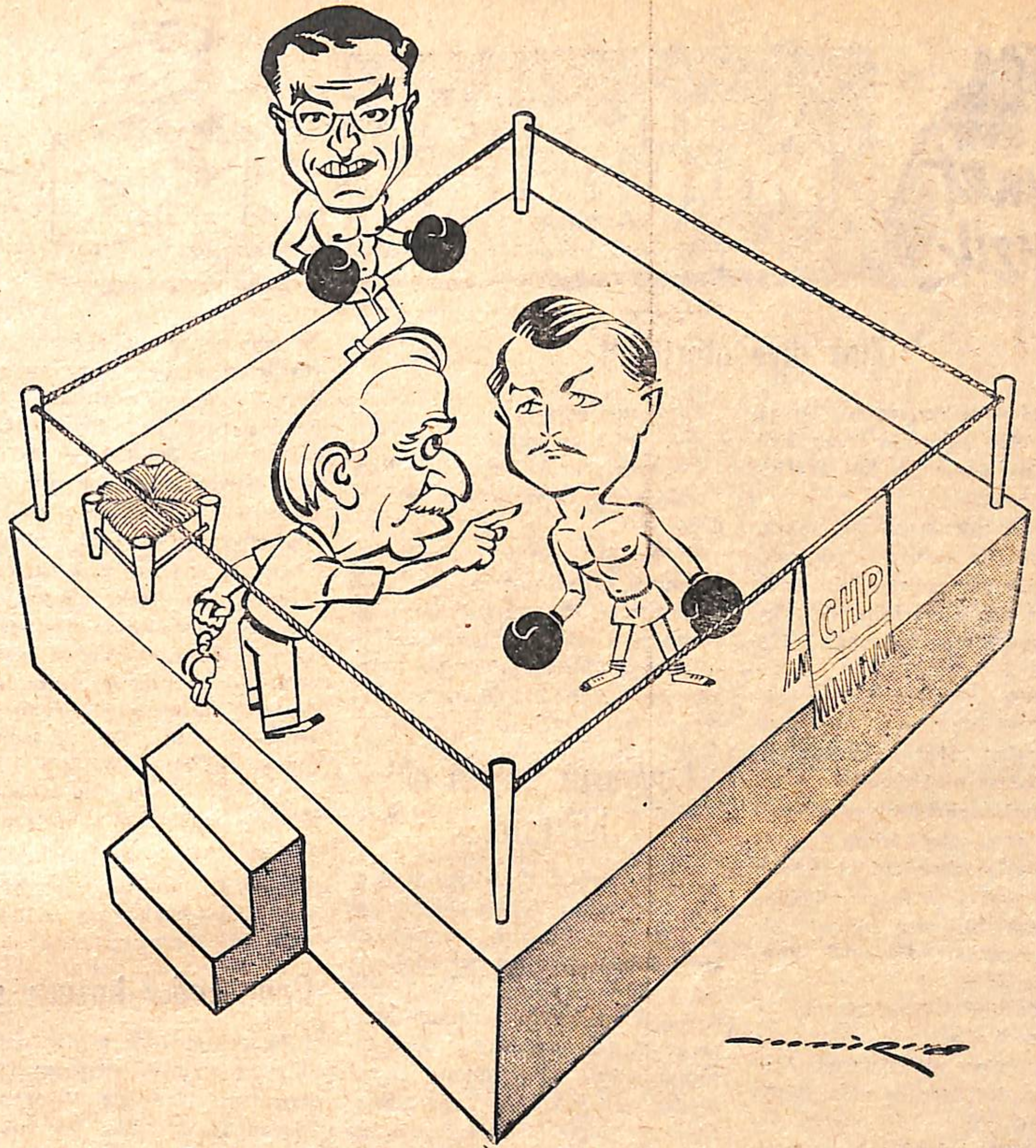
— Nur olun! Cümlemizi mest ve bîhoş, musikinizle sarhoş ettiniz. Sazlarınızın yürek yakan nağmeleriyle vapurun makineleri dahi istop etti. Ne kadar gayret ettikse de makineleri işletemiyoruz. Aman sizden, medet sizden! Fasla bir ara verseniz de, makineleri işletsek, yoksa seyr-ü sefain idaresinin tarifesi aksayacak...

Biz fasla ara verince, makineler de güldür güldür işleyip vapur harekete geçti...

Ehhh... Bizim zamanımızın makineleri bile başkaydı. Makine evlât makine... Makine bile musikiden anlardı ve Kıptı-i Müslim Yusuf beyin kemanı makineleri bile durdururdu. Şimdi nerde o makineler, nerde o kemanîler... Hepsi geçti, bir zamanmış, hey gidi hey!...

FALAN - FİLÂN

C.H.P. Büyük kongr esine hazırlık :

İ. R. Aksal — Sağ mı kuvvetlidir Paşam, sol mu?..
İ. İnönü — Hiç belli olmaz, sağı da kullanır solu da!..

Şu halimize bak!

Birkaç zamandır örnek aramaya başladık. Dünya haritasını önümüze sermiş, kalemlerimizin uçlariyle birbirimizi dürtükliyerek, gösteriyoruz:

— Bak, şu Yunanistan'a bak!. Daha on yıl evvel parası sıfırla omuz öpüşüyordu. Açlıktan, sefaletten, komünizm Atina'nın kapısına dayanmıştı. Kardeş kardeşi vuruyordu. Ama bilgi, ama plân, ama program... İşte döviz hazinesi bir Yunanistan, bolluk pazarı bir Yunanistan, Balkan cenneti bir Yunanistan doğuverdi!.. Biz, örneği uzaklarda aramıyalım!.. Almanya, Fransa, İtalya değil, en güzel, en yakın örnek Yunanistan'dır bize!

— Bak, şu İsrail'e bak!.. Toprağı, bizim orta halli bir vilâyetimiz kadar yok... Nüfusu, İstanbul'un nüfusundan az... Her tarafı, kat kat üstün Arap çoğunluğu ile çevrilmiş... Ama plân, ama program, ama bilgi, çölü göl yaptı. Çölde sular şıkırdıyor, bülbüller şakırdıyor ve güller açıyor!.. Bize en yakın, en güzel, en başarılı örnek İsraildir!

Dün, Hür Vatan'da Ahmet Emin Yalman'ın bir baş yazısını okudum. Pirimiz, üstadımız da yeni bir örnek bulmuş bize: Aman diyor, Avusturya!.. İki parti ellele vermiş, bir koalizyon hükûmeti kurmuş, kardeş kardeş çalışıyorlar... Siz, sağlam parayı, görülmemiş kalkınmayı, huzuru, refahı, bolluğu gidin de Avusturya'da görün!..

Hazretin elindeki, kalem değil, sanki Viyana Operasının bülbülü!...

Hey gidi Atatürk heyyy!.. Nur içinde yat!.. Sen ki, «Biz, bize benzeriz» demiş, hiç kimseyi taklide düşmeden, iki yüz milyon bütçeli, on iki milyon nüfuslu, harp artığı, yağma artığı yanık topraklar üstünde, kendi kendisiyle yarışan, soluğu kesilmez bir Türkiye kurmuştun... Başını kaldır da şu halimize bak!

Y. Z. O.

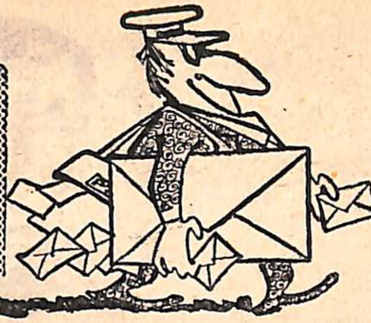
Almanya Türk doktorlarını çağırıyor: (Gazeteler)

Davetiye!..

Nimet Arzık

Ankara Mektubu

Zınk diye oturttum!

Yassıada duruşmalarının bu ay incisi, Nedim Ökmen'in «Zınk diye oturttum'u», bana çok tatlı bir hikâyeyi hatırlatıyor:

Benim bir arkadaşım var. Tatlı, zarif, ince bir hanım. Artık çok kızacağı bir şey yaparsa biri, ama çok, «Ben ona gösteririm» der. Sonunda gene bir şey çıkmaz. Dediği lâfta kalır...

Bir gün kapıcısı (genç bir çocuktu) kıymetli bir vazoyu kırmıştı. Kırmış, rahat rahat gezmeğe gitmişti, vicdanı burkulmadan. Arkadaşım ateşler püskürüyordu: «Gelsin, ben ona gösteririm» diye. O kadar ısrarla tekrarladı ki, «Artık bu sefer dedim içimden, yıldırımlar düşecek, birşeyler aşacak, bir şeyler taşacak...» Oğlan geldi, fütursuz fütursuz:

«— Muhittin» dedi arkadaşım.

«— Efendim...»

«— Bu vazoyu sen mi kırddın?...»

«— Ben deviriverdim abla, lâstikten topla»...

«— Muhittin... Artık çok olduğunu idrak ediyor musun, etmiyor musun?...»

Muhittin'in neyi idrak ettiğini, neyi etmediğini bilmem amma, arkadaşımın «Ben ona gösteririm» in neden ibaret olduğunu bir defa daha ben idrak ettim!...

Nedim Ökmen duruşmada diyor ki:

«— Menderes'i zınk diye oturttum!»

Başol sual ediyor:

«— Nasıl oturttunuz?...»

«— Avaz avaz bağırıyordu. Beyefendi, neden bağırıyorsunuz?» dedim.

Nedim Ökmen'in de «zınk diye oturtması» arkadaşımızın «ben sana gösteririm» i kadarmış. Fakat arkadaşım yumuşaklıktan, nezaketten, iyilikten, tatlılıktan, şirinlikten böyle yapıyordu... Nedim Ökmen'e gelince.... Efendim?

Kaygusuz başımı aldı bir tasa!..

Bu bir mısra değil, lâfımın başlangıcı... Kaygusuz başımı aldı bir tasa... Bazı vekiller var, «geçmişi» izsiz Vekiller. Teknisyen'ler hani, neyin teknisyeniyseler!... Kimi, orta derecede memurken getirilmiş tepeye, mucizeler yaratsın diye, kimi dışarılardayken dâvet edilmiş aman senden iyisi yok diye... Şu Kasım Gülek'in felâket diye vasıflandırdığı nisbî seçim olmasa, politikaya belki dalacaklar. İşte o nisbî seçim iflâhlarını kesiyor, dalma güçlerini azaltıyor... Demek ki, o kapı kapalı... Senatörlük kapısı var... O da herkesin geçemiyeceği bir dar kapı!

Bu kadar âlâyı vâlâdan sonra eski dereceleriyle eski memuriyetlerine dönecek değiller ya... Dönselerdi kendi tutumlarını bilmem amma, öbür memurların onlara karşı tutumlarını gözümün önüne getiriyorum da, içimde benim bile, buuuvv, step rüzgârları esiyor... Gene en uygun durum (onlar da böyle düşünüyor), büyükelçi çıkmak... Bu büyükelçiliğin ne garip tecellisi var. İyi yaşamak istiyen Reisicumhurun oğlu, fücceten büyükelçi çıkar. Uzaklaştırılmak istenen devletlû, büyükelçi çıkar, büyükelçi çıkmak istiyen büyükelçi çıkar. Keşke bir kanun çıkarılsa da, «Meslekten olan hariciyeciler müsteşar pâyesinden yükseğe adım atamaz!» dense, dense, ah bir dense!... Bütün büyükelçilikler boşalı boşalıverse... Ben de talip olacağım... Eksiğim ne?...

Eksiğim ne dedim de aklıma geldi. Bizde henüz hiç kadın büyükelçi yok... Hiç kadın Umum Müdür yok, hiç kadın Vekil yok... Kadının sadece «eşit hakları var...» Bayılıyorum şu hakların eşitliğine!

Onun kadar huzurlusunu!

Bu mektubumda daldan dala hafif hafif atlamak istiyorum. Olaylar da zaten daldan dala atlıyor: Cemal Madanoğlu çekildi!... Ben çok çekilen insan gördüm: «Şimdi ferahım, kendi işlerimle meşgul olabileceğim, gezebileceğim, tozabileceğim, okuyabileceğim, bahçemi çapalıyabileceğim» derdiler hepsi takma bir sevinçle, amma sevinçleri o kadar takmaydı ki daha lâflarının ortasında yüzlerinde parçalanırdı, yere düşmeğe bile hacet kalmadan..

Ve bir nevi zavallılık yayılırdı elbiselerine kadar!

Cemal Madanoğlu'nu istifasından hemencik sonra gördüm: Kumandan sahiden huzurluydu, neşeliydi, ve kaya gibi bir sağlamlık hissini veriyordu... Ne yapma bir taşkınlığı, ne takma bir omuz silkerliği vardı... Tabiiydi... Candandı her zamanki gibi. Size onun bir hikâyesini anlatayım, ve siz «rahat insanı» görün karşınızda. Bizde rahat insan öylesine yok ki!

Polislerle halkın birbirlerine biraderâne hisler beslemediği günlerdi. Arada çok «hırpalayıcı» hâdiseler geçmişti, maddî ve mânevi mânada... Madanoğlu polislere hitabediyor, kendi renkli usulünce ve üslûbunca:

«— Sizler yahu enayisiniz!... Halk Partisi sizi bir zamanlar körükörüne kullandı, ne oldu?... Olan size oldu... Demokrat Parti bir zamanlar sizi körükörüne kullandı. Ne oldu?.. Olan size oldu... Bir kere de kanun sizi kullansın, düpedüz kanun. Belki daha kârlı çıkarsınız!...»

Ya o? Ya o?..

Genç bir gazeteci arkadaşımın bir sözü içime işledi ve yerleşti içimde: «Bizde hisli insanın âmme hizmetinde uzun zaman kalması imkânsızdır: Ya hislerini öldürmeli, ya kendini...

«— İsmet Paşaya ne dersin?» dedim...

«— Oh» diye vevap verdi «Onun sinirleri o kadar sağlam ki»...

Bir burnun lâfı mı olur?

Bir CHP li bir CHP linin, üstünüze şifalar, bir kongrede burnunu kırmış...

Durum Genel Merkezde tartışılıyor.

CHP'li kodamanlardan birinin (galiba Coşkun) yorumu:

«— Canım ölmemiş ya... Bir kongrede bir burun kırılması fazla mı?..»

Allah Allah ölmemiş ya... Kocca bir kongrede, küçücük bir burnun direğinin yerinden oynamasının lâfı mı olur?.. Ho hooo, neler oynuyor yerinden dünyada!... İşin içinde ölmek de vardı, ,ölmek! Ne diye bu kadar uzun ediyorlar ki?...

Tabiat razı olmadı...

Eskiden politik merkez Ankara Palastı. Şimdi Bulvar Palas. Bütün politik yakınlaşmalar uzaklaşmalar orada oluyor, yemek şeklinde, kokteyl şeklinde, çay şeklinde...

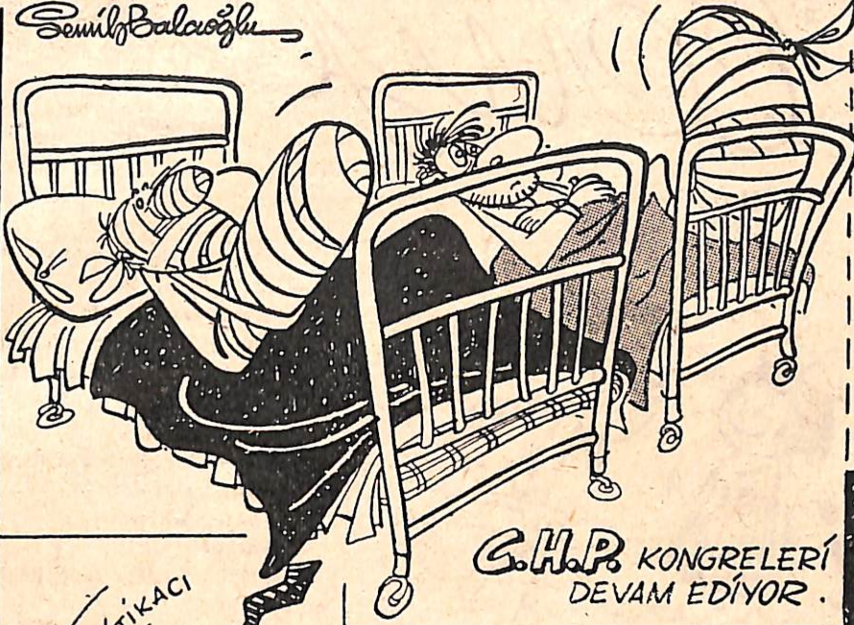
Geçen pazar Bulvar Palas'ta Pala Paşa'nın kokteyli vardı. İsmet İnönü de dâvetliydi Pala Paşa'nın kokteyline. Protokole, nezakete son derece alışık olduğundan kara kara düşünüyordu. Derken efendim gökler gürledi, yıldırımlar gökleri zebralara çevirdi, orayı burayı seller bastı, bunca âfet yağınca İsmet İnönü de evinde kaldı... Samimiyetle paylaştığımız bir üzüntüyle bir gazeteci savurdu:

«— Tabiat bile Gümüşpala'nın İnönüyle buluşmasına razı değil! Tabiat razı olmadıktan sonraaaa...»

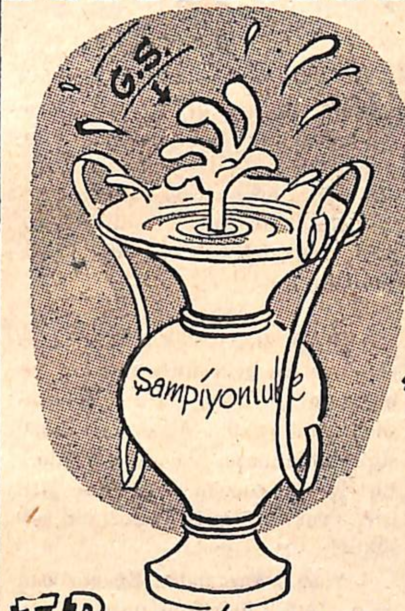
Transfer serbest!..

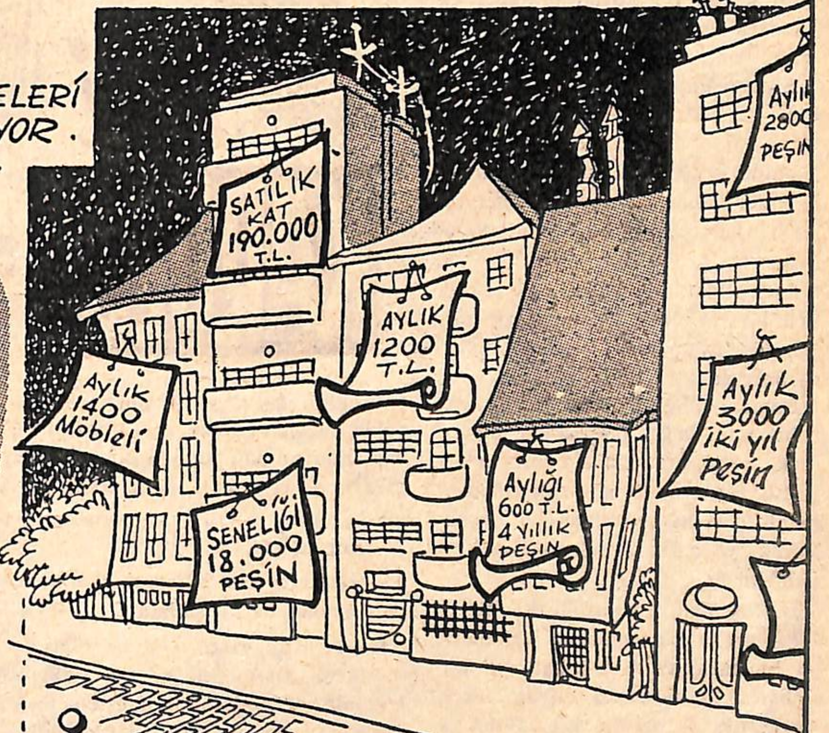
Kırk Ambar

Suya ....Çizgi

Kafa meselesi

C.H.P. nin Şişli ilçe kongresinde Hacı Erşen adındaki üye, yaptığı bir teklife muhalefet eden bir diğer üyenin suratına kafa atmış.

D.P. iktidarında olsaydı bu iş, eee muhalefet, işte böyle kelle koltukta çalışıyor diye, nükte yapmak kolay olurdu. Fakat C.H.P., iktidara zannımızca ha geldi, ha gelecek. Gördük Demokratları birbirlerine kafa ata ata ne hale geldiler.

İktidarda zaten döndüğü için kafaya pek de lüzum kalmıyor. İş kafa atmakta değil, kafa tutmakta..

İthaf

ŞARKIŞLA ilçesinde Mehmet Tecer adında bir köylü, öküzünün kuyruğuna yapışıp, dereyi geçmek isterken, boğulmuş.

Kuyruğa sarılıp iktidar sahiline çıkmak istiyenlere ibret!

Yok mu alan

BİR eski memur, gözünü satışa çıkarmış.

Bir vatandaşın, hele memur olunca, dünyayı nasıl göreceği malûm.

Dünyayı, yaz gününde bile kış gecesinde gibi kapkaranlık gören böyle bir göze kimsenin alıcı çıkacağını sanmıyoruz...

Onunla dünyayı görmenin kör kalmaktan farkı ne?..

Zor İş

BİR deli aile geçimsizliği yüzünden sinirlendiği karısını döverek ağır yaralamış, yetişen komşular kadıncağızı ölümden zor kurtarmışlar.

Öyledir, kimi delinin elinden karısı, kimi delinin elinden de memleket işte böyle zor kurtarılır.

Aşk dediğin

BİR hanım yazar, «Aşk» diyor, «Uzun bir önsözü, ve çok uzun bir son sözü olan iki satırlık bir esere benzer.»

Doğrusu ön sözle, son sözden ibaret bir eseri de ilk defa duyuyoruz. Bizce ikisi arasında kalan bölüm, yani asıl eser, asıl heyecan duyarak okunacak kısım önemlidir.

Tarih tekerrürdür

İŞTE size bir gazete havadisi;

«Pazar günü yapılan Şişli ilçe kongresinde, eski ilçe başkanının konuşmasını istemiyen bir delege, kıyasıya dövüldü ve hastaneye kaldırıldı.»

Bindokuz yüz elli sekiz yılının bu gazete havadisini de nerden çıkardın?. Şimdi ne D.P. var, ne de kongreleri yapılıyor, diye gözlerinizi açmayınız lütfen.

Zira yukarıdaki havadis, 961 yılının 19 Haziran günü İstanbulda çıkan gazetelerden alınmıştır ve dünkü D.P. kongrelerinin değil, bugünkü CHP. kongrelerinin hâlini anlatmaktadır.

Yaşar ÖZEN

Şehirde karasinek çoğalıyor!.. **(Gazeteler)**

Belediye

MEHMET DOĞAN

YAZILI!..

BİR meslekdaş anlattı:

Gazetecilik vazifem öyle gerektirmiş, yaz mevsimini Kıbrıs adasında geçirmiştim. Ancak olaylar zorladıkça otomobilime atlayıp şehire koşuyordum. Geri kalan zamanımı küçük bir köyün plâjında yıkanarak ve güneşlenerek öldürüyordum.

Etrafta hoşuma giden insanlardan biri, yerli Rum gümrükçü Barba Yani idi. Tüfeği omuzunda, elleri cebinde bütün gün kıyıları kontrola gider; bana rastladıkça, cızır bızır Türkçesiyle lâf atıp gönlümü alırdı.

Asıl dikkatimi çeken, üçü erkek, üçü kız, her biri ayrı tiplerde altı çocuğu peşine takıp ara sıra dolaştırmasıydı.

Bunlar kendi evlâtları mıydı? Acaba mı? Değil babalarına benzemek, hattâ aralarında benzerlikleri yoktu. Belki de bu gümrük kolcusu, kendi çocuğu olmadığından başkalarının yavrularını dolaştırmakla avunuyordu.

Barba Yani gezdirdiği küçükleri lâkablariyle çağırıyordu. Bunlara ya bir meslek adı takmıştı, ya bir milliyet. Meselâ: En büyük erkek «Müfettiş» en büyük kız «Norveçli Matmazel», üçüncü mahdum «Sigortacı», sırada dördüncü olan kız «Bayan Komisyoncu», beşincisi: «Papaz Efendi».

Çocuklar da zaten lâkablarını andırır tiplerdeydi.

Bir gün karışık odamda ağızlığımı kaybetmiştim. Halimi Barba Yani görüp:

— Yapazayis bir kolaylik, pasam! dedi; işi «Müfettiş» e havale etti.

Oğlan, gözlüğünü ağır ağır burnuna takan bir müfettiş edasiyle gayet ciddî, gayet çatık kaşlı, etrafı şöyle kolaçan edince tıpkı bozuk hesaplar arasından şüpheli bir rakamı çıkarırcasına bulup getirmesin mi ağızlığımı?

Gümrükçü:

— Helbette kim bulazak, diye mânalı mânalı başını salladı.

Gene isimlerine uygun olarak «Norveçli Matmazel» yaman yelken kullanır. «Sigortacı» kümesten tek civcivin tek palazın bile kaybolmamasını sağlar. Komisyoncu kız, evin erzakını satın alır, gelir. «Papaz Efendi» de «yağmur yağsın!» demenize kalmadan ellerini dua eder gibi açar, gözlerini göklere şaşıvarî çevirir:

— İnsallahhh yağsin vre yağsin! der; ve yağmur bulutları görülür!

Ne acaipliktir bu böyle?

Bir türlü halledemedim.

O gün, Barba Yani'yi kulübesinin önünde, kollarını göğsünde çaprazlamış, manzara seyreder buldum.

— Şairlik de mi var serde? diye sordum. Böylece gelişi güzel lâf açıp çocuklara dair malûmat istedim:

— Senin mi bu yavrular?

— Nasin soylemeli... —diyerek konuya coppadak daldı.— Besi de karimindir...

— ?...

— O gûn ki evlendik... dedi, bana: «Mufettisten gebeyim!» Eh! Ne yapazaksin?... Ertesi yil ne ki Norvesli gemi geldi... Ağnarsin: İkinzi sozuk «Matmazel Norvesli» doğdu... Eh! Ne yapazaksin?... Boyleze gitti iste... Yalniz altinzisi bendendir, sok sükür!

— Yaaa... Maşallah... En gürbüzü de o... Adı Gümrükçü mü?

Barba Yani başını gülümsiyerek bir hoş salladı:

— Gumrükzü... Nasin da bildin?..

Bu hâdise dokuz ay on gün önce olmuştu. Tam 9 ay 10 gün!

Yolum bu sefer gene aynı köye düştü. Kavşakta «Norveçli Matmazel» e rastladım. Amma da boy atmış, güzelleşmiş:

— Baban, annen nasıl? diye sordum.

— Eyi... Tsok eyi...

— Kardeşlerin?

— Onlar da tsok eyi... Yalniz Gümrukzü boğmaza oldu... Bir de sey...

— Ne?

— Annem bir kardes daha doğurdu bugün...

— Yaaa... Adı ne?...

— Türko!...

Gazeteci arkadaşa fena halde canım sıkıldı:

— Tuh, dedim, yapılır mı bu be!

Hatice SÜREYYA

※

Yeni şair

Yeni zenginlerden N. Beyin oğlu bu sene de edebiyat dersinden ikmale kaldı. N. Bey öğretmeni görüp çocuğun edebiyata istidadı olmadığını söylemek istiyordu. Bu suretle edebiyat dersinde müsamahakâr davranmasını öğretmeninden rica edecekti. Öğretmene kendini tanıttıktan sonra:

— Sınıfınızda bir çocuğum var, dedi, 47 Ünsi Ünsalacak.

— Tanıyorum.

— Çocuk misal olarak beni görüyor. Onun için tüccar olmaya heves ediyor.

Öğretmen itiraz etti:

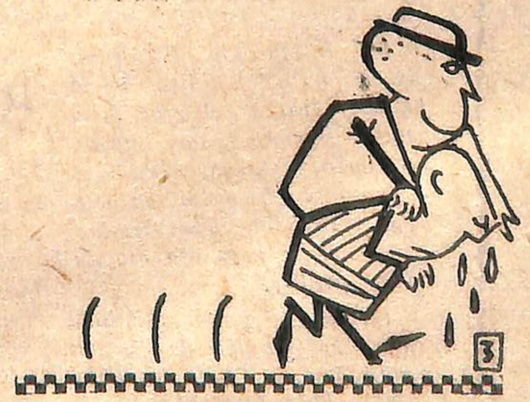
— Zannederim ki oğlunuz bir yeni şair olmak istiyor!

— Aman efendim, nasıl olur, mümkün mü?

— Öyle olacak. Çünkü arkadaşları arasında vezinden kafiyeden anlamıyan, okuyup yazması kıt yalnız o var!

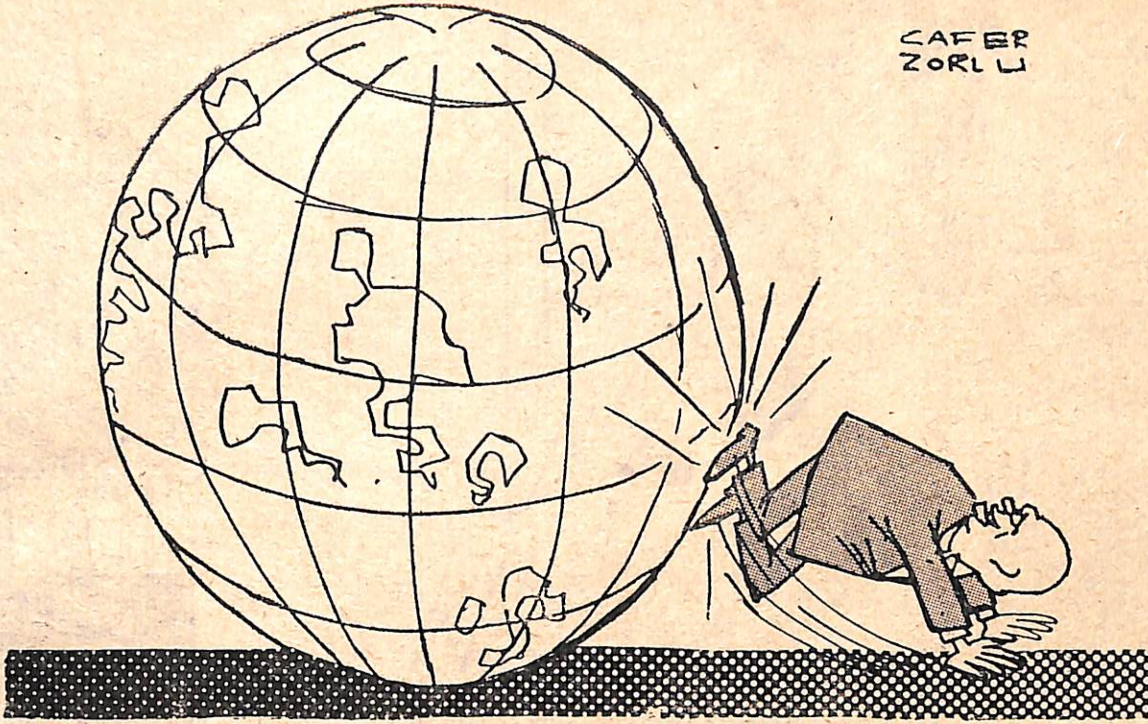

YAZISIZ!..

Kruşçef at eti yedi!.. (Gazeteler)

YAZISIZ!..

KARI-KOCA

Erkek ne esmer ister, ne kumral, ne de sarı;
Arar uysal bir karı!...
Kadın ne asrî özler, ne hacı, ne de hoca,
Bulsun zengin bir koca!...
Çizmeden çıkmamalı yarım santim yukarı
Akıllı, kurnaz karı!...
Kadının ceplerine etmez parayı boca
İşini bilen koca!...
İster elinde kalsın kocasının yuları:
Aptal diktatör karı!...
Gülden bıktığı için koparır taze konca
Bir gün nasılsa koca!..
Tam koncayı koklarken, burnunu sokar arı:
Peşinde gezen karı!...
Bileği kesilmez ya sürdüyse bir turunca
Elini gafil koca!...
Suçu asla yüzlemez kadınların kibarı,
Böyle olmalı karı!...
«Merkep bile arpadan usanıp arar yonca...»
Diye bağırır koca!...
O zaman: «Güvercin de her zaman yemez darı!...»
Demez mi ona karı?...
En iyisi, evlenip mes'ut yuva kurunca
Uslanmalıdır koca!...
Bir kere evlendi mi, artık hoppa, haşarı
Olmamalıdır karı!...
Üç günde ayrılmak yok.. Koltuğunda bir bohça,
Kızı kovamaz koca!...
Vardığı fakir genci bir gün kapı dışarı
Edemez zengin karı!...
Kadın, dikiş bilmeli... Evinde düğme, kopça
Dikemez elbet koca!...

Asla düşünmemeli, işi bırakıp yarı,
Tuvaletini karı!...
Evi açken, sokakta zamanlarını hoşça
Geçirmemeli koca!
Kadın, nâzik olmalı... Yutulmuyor acarı,
İstenmez densiz karı!...
Miskin erkek çekilmez... Yâni aslana, koça
Benzemelidir koca!...
Biraz gezmek hakkıdır... Kapalı dört duvarı
Asla istemez karı!...
Fakat, parası yoksa, operalarda loca
Tutabilir mi koca?...
Erkek suç işlediyse, göze alıp çıngarı,
Köpürmemeli karı!...
Bir kaçamak yaptıysa, tutulup yaka paça,
Posta edilmez koca!...
Halka rezil olmak var... Susup namusu, ârı
Korumalıdır karı!...
Nihayet, İsa gibi, elbet çakılmaz haça
Çapkınlık yapan koca!...
Eğer yaratılmışsa adam biraz haşarı,
Tedbir almalı karı!..
Güzel boyanmış yüze, iyi taranmış saça
Düşkün olur her koca!...
Hattâ sevimli olur ömrünün son baharı,
Süslenirse bir karı!...
Hiç «Ekmek ister misin?» Denilir mi bir aça...
Güzellik arar koca!...
Biraz zayıf olmalı... Teraziyi, kantarı
Kırmamalıdır karı!..

Necdet Rüştü EFE

FİATLAR

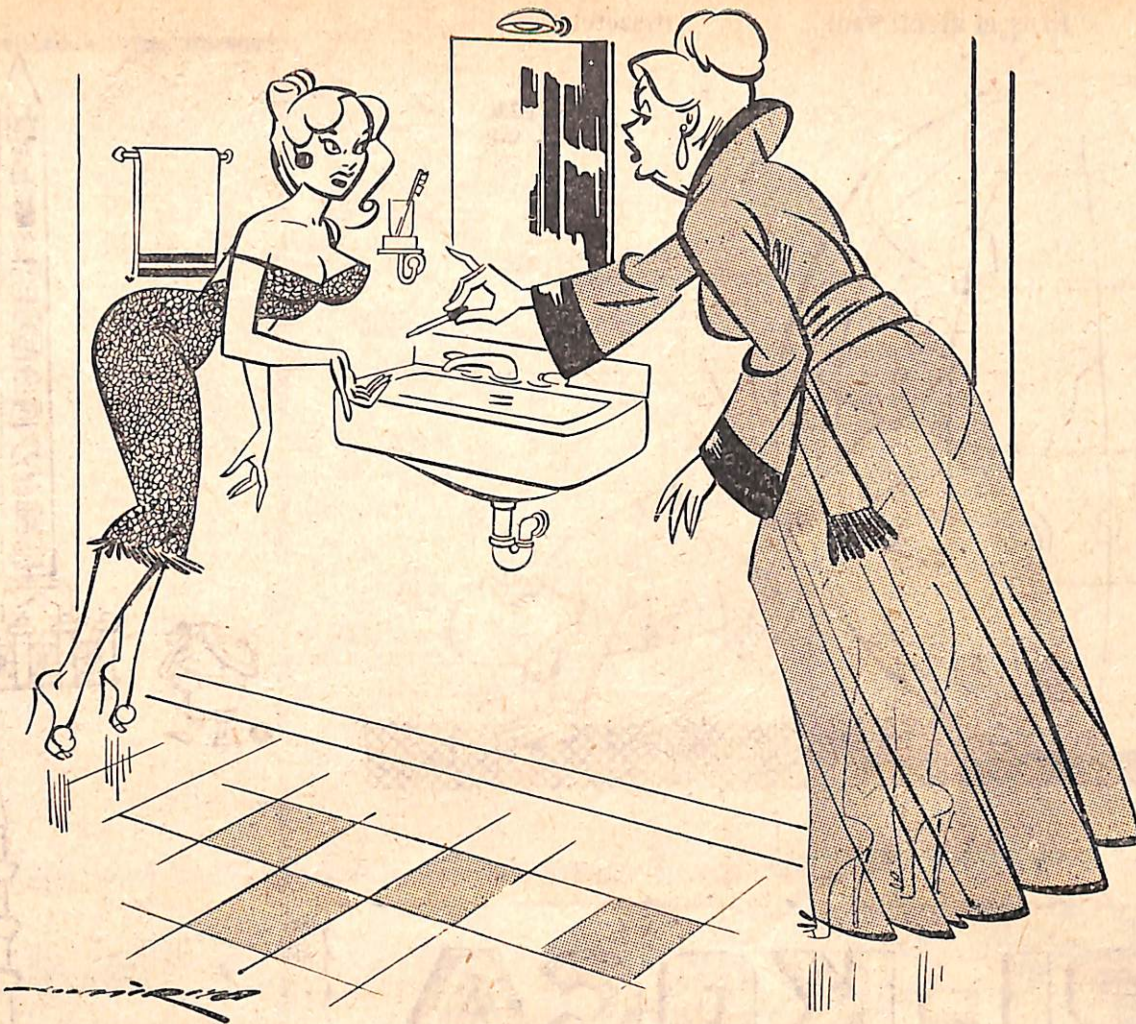
İstanbulda bir turist!..

KARI-KOCA

Erkek ne esmer ister, ne kumral, ne de sarı;
Arar uysal bir karı!...
Kadın ne asrî özler, ne hacı, ne de hoca,
Bulsun zengin bir koca!...
Çizmeden çıkmamalı yarım santim yukarı
Akıllı, kurnaz karı!...
Kadının ceplerine etmez parayı boca
İşini bilen koca!...
İster elinde kalsın kocasının yuları:
Aptal diktatör karı!...
Gülden bıktığı için koparır taze konca
Bir gün nasılsa koca!..
Tam koncayı koklarken, burnunu sokar arı:
Peşinde gezen karı!...
Bileği kesilmez ya sürdüyse bir turunca
Elini gafil koca!...
Suçu asla yüzlemez kadınların kibarı,
Böyle olmalı karı!...
«Merkep bile arpadan usanıp arar yonca...»
Diye bağırır koca!...
O zaman: «Güvercin de her zaman yemez darı!...»
Demez mi ona karı?...
En iyisi, evlenip mes'ut yuva kurunca
Uslanmalıdır koca!...
Bir kere evlendi mi, artık hoppa, haşarı
Olmamalıdır karı!...
Üç günde ayrılmak yok.. Koltuğunda bir bohça,
Kızı kovamaz koca!...
Vardığı fakir genci bir gün kapı dışarı
Edemez zengin karı!...
Kadın, dikiş bilmeli... Evinde düğme, kopça
Dikemez elbet koca!...

Asla düşünmemeli, işi bırakıp yarı,
Tuvaletini karı!...
Evi açken, sokakta zamanlarını hoşça
Geçirmemeli koca!.
Kadın, nâzik olmalı... Yutulmuyor acarı,
İstenmez densiz karı!...
Miskin erkek çekilmez... Yâni aslana, koça
Benzemelidir koca!...
Biraz gezmek hakkıdır... Kapalı dört duvarı
Asla istemez karı!...
Fakat, parası yoksa, operalarda loca
Tutabilir mi koca?...
Erkek suç işlediyse, göze alıp çıngarı,
Köpürmemeli karı!...
Bir kaçamak yaptıysa, tutulup yaka paça,
Posta edilmez koca!...
Halka rezil olmak var... Susup namusu, ârı
Korumalıdır karı!...
Nihayet, İsa gibi, elbet çakılmaz haça
Çapkınlık yapan koca!...
Eğer yaratılmışsa adam biraz haşarı,
Tedbir almalı karı!...
Güzel boyanmış yüze, iyi taranmış saça
Düşkün olur her koca!...
Hattâ sevimli olur ömrünün son baharı,
Süslenirse bir karı!...
Hiç «Ekmek ister misin?» Denilir mi bir aça...
Güzellik arar koca!...
Biraz zayıf olmalı... Teraziyi, kantarı
Kırmamalıdır karı!..

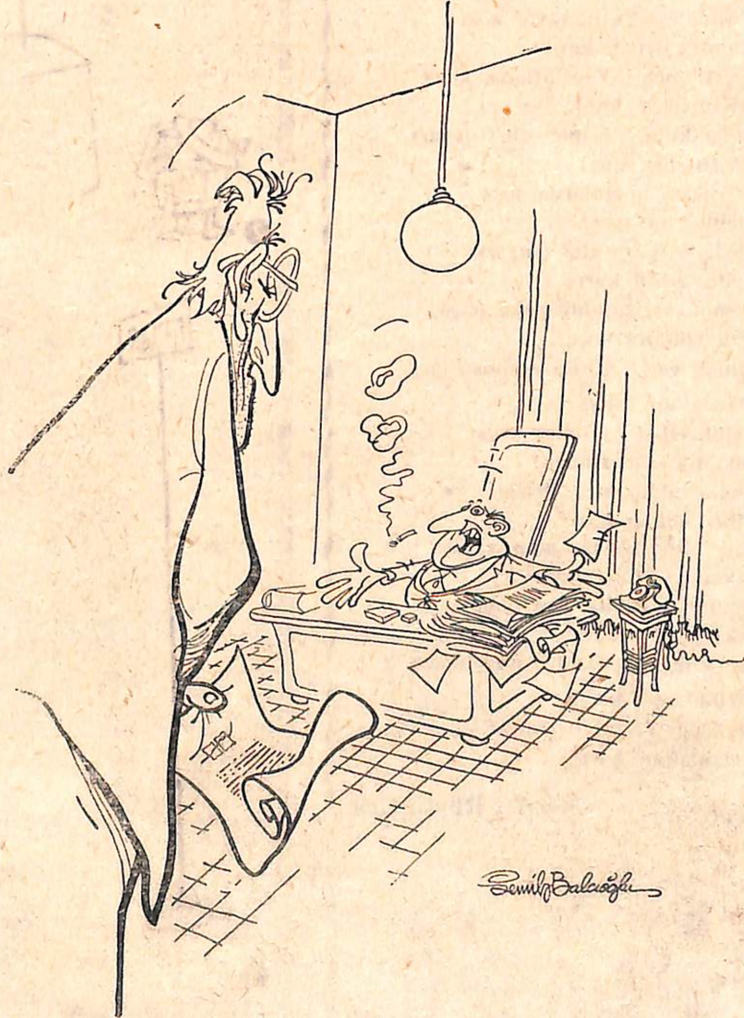
Necdet Rüştü EFE

Karşıyakada susuzluk :
— Kuzum anne, bir damlacık daha damlat ta öbür gözümü de yıkayayım!..

— Affedersiniz, acaba

— Nerede iş be kardeşim?.. İşsizlik grafiği yapan adamı bile dün kovduk!..

Türkün yardımcısı!

Bilmem fıkrayı duydunuz mu:

Melek, Allahın huzuruna çıkar ve «Aman» der; «Almanya'da vaziyet çok karışık.» Allah, duymamazlıktan gelir...

Bir gün sonra Melek gene gelir... «Hindistan'ın durumu çok kötüymüş» der... Allah gene oralı olmaz...

Ertesi gün Melek gene huzurdadır... «İngiltere fena durumda!..»

Sonra, sıra ile dünyadaki bütün ülkelerin dertlerini bir bir aksettirir... Sıra Türkiye'ye gelince, Allahın hızla yerinden doğrulduğu görülür... Bu sefer Melek hayretler içindedir... «Nasıl olur?» diye sorar; bunca ülkeden bahsettim, hiç sesinizi çıkarmadınız da Türkiye deyince hemen doğruluyorsunuz?»

Allah, hafifçe tebessüm eder ve şu cevabı verir:

«— Onlar ne zaman dara düşseler, bana başvururlar da!»

Yakıştırma bir fıkra ama memleket gerçeğini bir nebze olsun aksettiriyor...

Sanırım, Allahı bunca rahatsız eden bir topluluk daha yeryüzüne gelmemiştir...

Ama; diyeceksiniz ki, memleket gerçeği bu ise; politikacıların suçu ne?

Evet... Belki de politikacıların suçu yok... Ama; bir nebze sorumluluk?

İşte o da yok!...

Memleket gerçeğine dümen uyduran değil; bu gerçeği değiştirmek için bir nebze çaba gösteren politikacı nesli istiyoruz!

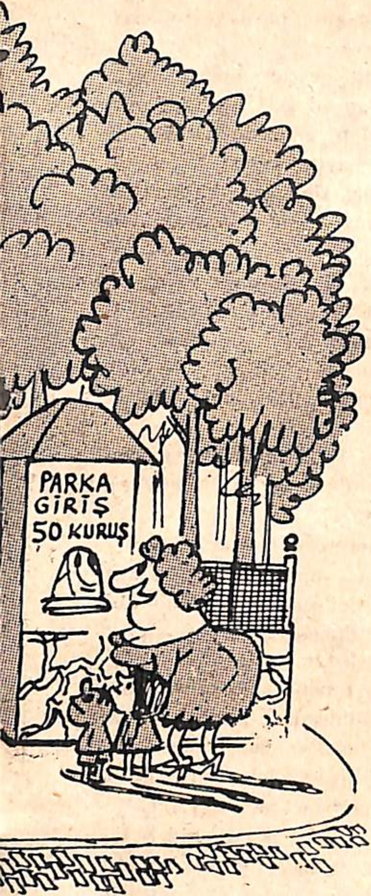
İsteyenin bir yüzü, vermeyenin iki yüzü!...

Bünyan'ın seccadesi!

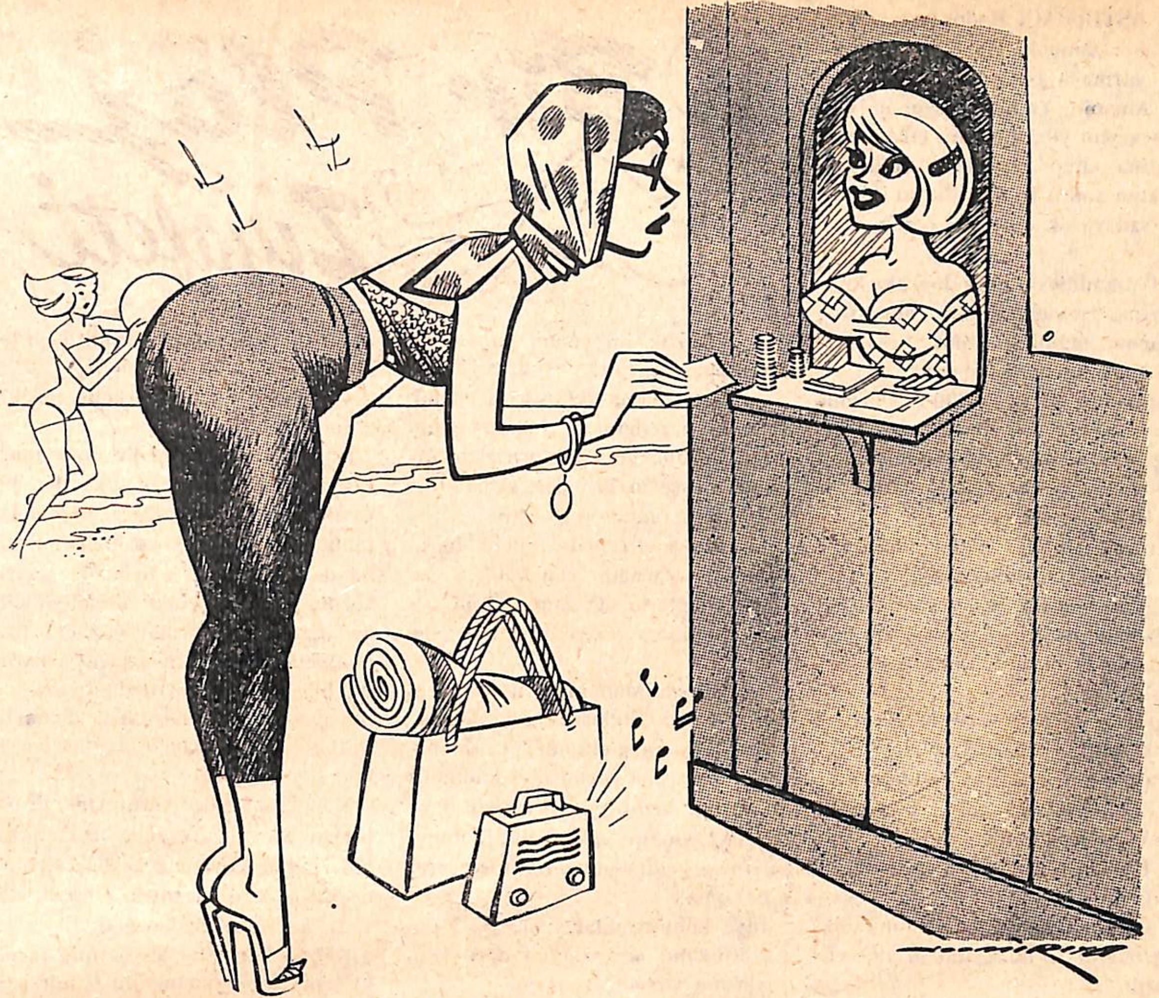
Bünyan'ın halısı, seccadesi ünlüymüş... Bakın, geçen hafta içerisinde, bunu bir politikacının ağzından nasıl dinledik?

Bünyan'da kalabalık bir parti kongresinde, kürsüye çıkan politikacı, sözlerine şöyle başladı:

«— Sevgili Bünyanlılar... Sizlere yurdun dört bir bucağından kucak kucak selâm getirdim. Şu muhteşem topluluğunuzu görünce, gözlerimin önüne, üstüne kapanıp vecd içinde Allaha yalvardığımız mukaddes seccadelerimiz geliyor. (Alkış-

ış kaç kuruş?..

— Bir kabine istiyorum...
— Delikli mi olsun, deliksiz mi?..

...rin ...lağı

...rsan Öymen

...ar, gözyaşları, yaşa varol sesleri...) ... Evet arkadaşlar, Allahın huzu...unda eğildiğimiz bu mukaddes sec...adelerimiz ki...»

Konuşma bu minval üzere daha ...ir müddet devam etti... Cümlenin ...onunda Bünyanın halı ve seccade...erinin önemi belirtildi! Hatip son...a başka konulara geçti ve yarım ...aat kadar konuştu. Galiba bu ara...a «Din asla istismar edilmemeli...ir. Bazı bedbahtlar, dini, istismar ...derek politik çıkarlarına âlet et...ektedirler» gibi cümleler de sarfet... ... Ama hiçbir cümlesi, seccadenin ...nemini belirten ilk cümle kadar ...kışlanmadı!

Nihayet!

Yıl 1957... Seçim kampanyası açıl...ış... İsmet İnönü Samsun'da... Mitingten önce, teşkilât mensup...rı durumu İnönü'ye izah edip «A...man paşam, yaman paşam, hiç olmazsa bir cümlenizin içinde Allahtan bahsedin» demişler. İnönü bu politika oyununa fena halde içerlemiş. Yüzünü asmış... Ama yalvarmalar, yakarmalar karşısında nihayet razı olur görünmüş: «Peki, demiş, bir cümlede bahsederim!»

Miting saati gelmiş. Paşa, alkışlar arasında kürsüye çıkmış... Konuşmasına başlamış... Beş dakika, on dakika, yirmi dakika, yarım saat... Hayret! Konuşma neredeyse bitecek!... Fakat Allahın adını karıştırmıyor... Teşkilât mensupları telâşa kapılmışlar. Derken, İnönü konuşmasının sonuna gelmiş... Tüm kulak kesilen, teşkilât mensuplarına istediğinizi yapıyorum gibisinden sevimli bir nazar fırlattıktan sonra:

«— Allahaısmarladık, Samsunlular...» demiş ve kürsüden inmiş...

At eti

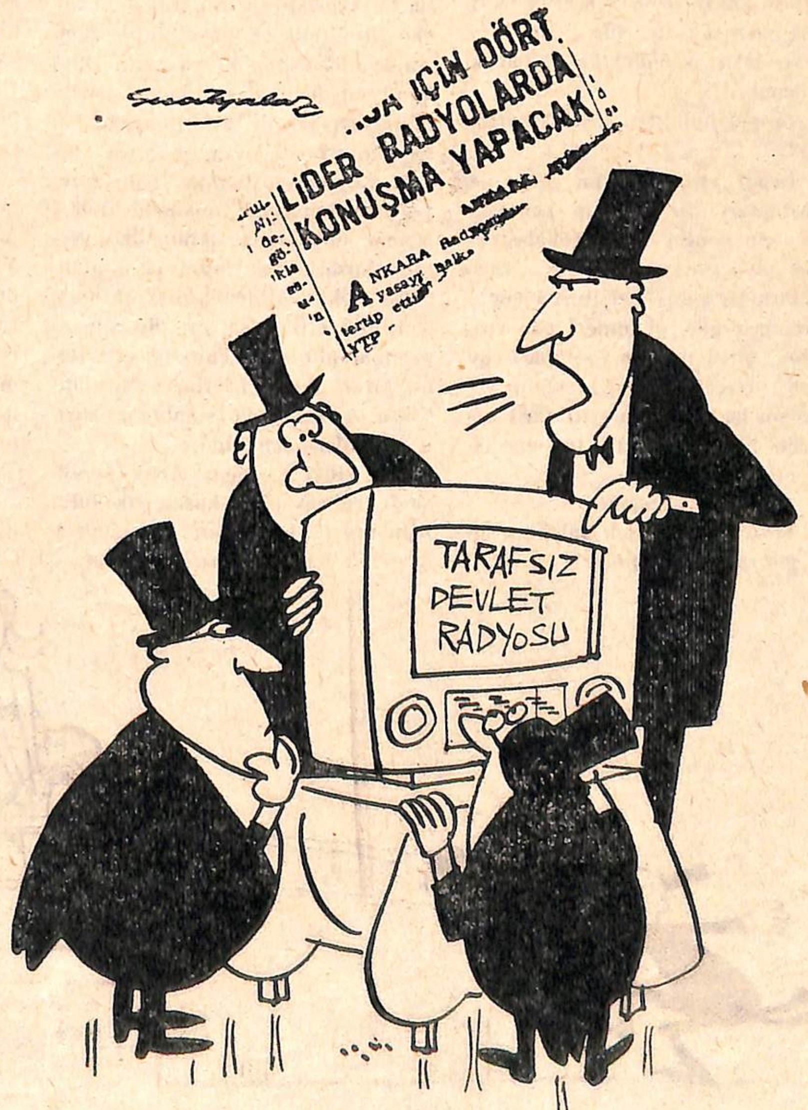
Doğan Nadi, Yaşar Kemal'e sormuş:

— Kruşçef, yoldaşlara «at eti yeyiniz!» demiş. Neden acaba?.. Daha çifteli olsunlar diye mi?..

aşar Kemal ağzını şapırdatarak cevap vermiş:

— Hayır... İnsan etinden daha tatlıdır da ondan!

Örsan ÖYMEN

— İçinizde bunun nasıl kullanılacağını bilen var mı arkadaşlar!..

Bir Plâj Ziyafeti

PASTIRMACI Bodos sabahleyin her zamanki gibi karısına yalvarmağa başladı:

— Amanin, Gatina, gozunun elifini seveyim yüzümü gara çıkartma!

Katina, elinin tersiyle yüzünü kapadıktan sonra iri kalçalarını iki tarafa sallayarak cilve ile cevap verdi:

— Daha nidiysin ki Bodos, aha kipriklerime iremel çektüm, aha, tırnaklarımı manikürlettüm, hele bir yol saçlarıma bahıvirsene!

Katina'nın kırk örgülü saçlarını kadın berberinin makası uçurtmuştu. Şimdi o örgülerin yerinde şakaklarından bukleler sarkıyordu:

— Gozel, gozel emme!..

Katina, istihfafla dudak büktü:

— Emmesi de noloyor?

— Alafirengeliği golay sanma Gatina! Sadece irimel çekip saç gıvırtmakla iş bitmez. Daha çeşit çeşit işler var.

Katina ayni tarzda cevap verdi:

— Ossun!

— Öyle dime Gatina, monda girmen için noksanın çok... Dans oynamayı biliyon mu?

— Biliyon ya... Geçen gün oynamadık mı ki?

— Oynadık emme... Ayağıma bir basış bastun ki gozlerimden ateş çıkayazdı.

Katina, kocasına dargın bir tavırla başını çevirdi. Bodos karısına nasibat etmek ihtiyacını duydu:

— Bana bah, Gatina... Evelâllah zengunluğuna zengunuz. Para gazanması golay... Ölü eşek etini (kuş gönü) pastırma diye sür gitsin. Emme ve lâkin zengunlukla kibarlık bir degul...

— Zengin olduktan kelli kibarlık golay!

— Degul!. Bilmiyon bu işin, ne doğuzlukları var. Oturup kakması guç, yiyip içmesi guç... Tokalaşması guç... Sırıtıp kırıtması guç... Gerden kırması guç... Lâf itmesi guç... Soyunması guç, giyinmesi guç vesselâm... Şinci tutalım (gomple) çay içiyon... İreçele barnağını banıp yaladın mı işi poh ettin gitti. Çayı höpürdete höpürdete içtin mi yine işi poh ettin.

— Ya, nasıl içeceğün?

— Sözüm oğa, eşşek yalaktan su içer gibi sömüre sömüre!

— Kibarlık bu gadar guç te ne diye kibar oluyok!

— Kibar olamadıktan kelli istedüğün gadar zengün ol, hürmet göremen. Yüzüne gülü gülüverirler. Arkandan eşşeğin biri der, geçerler.

— Kibar olunca nolacak?

— Monda gireceyüz... Ben Mösyö Bodosaki olacağım, sen Madam Gatina cenapları... O zaman seni gorenler karşına geçip ireverans edecekler:

— Nasısın Madam Gatina cenapları, Mösyö Bodosaki ne âlemde? Bazar akşamı gunumuzdur, salonumuza buyurma mısınız? Tanıdığınız çorbacılar hep orada? Çay içip dans ederük! Gulup eğlenürük. Zahmet buyurup gelürseniz şerefimize şeref gatarsınız!

Diye konuşacaklar.

Katina'nın sevincinden ağzı kulaklarına vardı...

★

Bodos ağa, memleketten gelince bakkal çıraklığiyle işe başlamıştı. Bir müddet sonra Balıkpazarı'nda küçük bir pastırmacı dükkânı tuttu. Derken işi büyüttü. Elindeki bir kaç yüz liralık sermaye bir iki sene içinde birkaç bin liraya çıktı. Dükkân genişledi. Pastırmadan başka zeytinyağı, peynir, bal, tereyağı, balık yumurtası, havyar satmıya başladı. Kayseri pastırması, halis tereyağı, siyah havyar arayanlar Bodos ağanın dükkânına uğramadan geçmiyorlardı. Biraz sonra işi toptancılığa döktü. Müteahhitlik, komisyonculuk etti. Arsa, ev, dükkân, apartman alıp sattı. Faizcilik etti. Bono kırdı. Borsa işlerine burnunu soktu. Az zamanda İstanbul'un sayılı zenginlerinden oldu.

Yaşı elliyi geçmişti. Artık kendisinde çalışıp para kazanmak hırsı kalmamıştı. Hayatının son günlerini refah içinde geçirmek istiyordu. Yağlı önlükle müşterilerinin keyfine hizmet etmekten usanmıştı:

— Böyle yaşadıktan kelli zengün olmuşum ne çıkar?

Diyordu. Otuz senedir fazla masraf olmasın diye karısını köyden getirtmemişti. Bodos ağa zamanını İstanbul'da pastırma kesmekle, Katina da köyde yün eğirmekle geçiriyordu. Çoluk çocuğu olmadığı için aydan aya gönderdiği yüz elli lira madama yetiştikten başka artıyordu bile! Katina arttırdığı para ile boynuna bir sıra beşibirlik dizmişti. Bodos ağa da kazancını bankaya yığmakla meşguldü.

Nihayet kararını verdi. Önlüğü belinden çıkardı. Tezgâha uzak akrabalarından Yovanı geçirdi. Taksim'de bir apartman tuttu. Döşedi, dayadı, karısını köyden getirtti.

Katina kümesini kaybetmiş tavuk gibi bu yeni apartmanın içinde şaşkın şaşkın dolaşıyordu. Kibar hayatına pek güç alışıyordu. Hantal vücuduna giydiği pahalı elbiseler henüz onu bir salon kadını yapmaktan uzaktı. Terziler, kuvaförler, manikürler massörler bu sert kütüğü biraz yontup eğmekte çok güçlük çekiyorlardı.

Bodos ağa, o yaz Suadiye'de şık bir köşk kiralamıştı. Karısiyle oraya yerleştiler.

O gün kibar hayatına ilk adımı atacaklardı. Bodos ağa, Beyoğlun'da tanıdığı tatlı su frenkleriyle birkaç Yahudiye plâjda bir ziyafet veriyordu. Karısı da bu ziyafette bulunacaktı. Bu suretle yapılacak ilk temastan sonra tanıştığı ailelerle biribirlerine gidip gelmeğe başlıyacaklardı. Salonlarının eşyası, Katina'nın elbiseleri mükemmeldi.

Bodos:

— Gozunu dört aç Gatina, bir halt edivirirsen salt paralar gitmez, elâleme kepeze de oluruk!

Diyordu. Katina'ya, sofranın neresine oturacağını, çatal bıçağı nasıl kullanacağını, nasıl yeyip içeceğini anlatıyordu.

— Ben gidiyon, altı buçuğu geçirme. Giyin guşan gel! Ağnadın mı?

— Ağnadım, sen hiç gesevet etme, haydi hayıra karşı!

Bodos ağa, köşkten çıkarken son bir nasihat daha hatırlayarak döndü:

— Gatina, buralarda dolaşan sırım gibi frenk garılarını görüyon a... Bir yol onlara bak, niderlerse sen de tıpkısını yap...

— Amanın, onlar çılpah dolaşıyorlar.

— Ossun. Öyle çılpahlık ayıp sayılmaz. Kumlara var uzan, govdeni guneşte gızart!

Katina, monden hayata girmek için her şeyi yapacağına söz verdi. Kocası, içi daha rahat bir halde misafirlerini almağa gitti.

Bol güneşli bir yaz günüydü. Plâjda mayolu ecnebi kadınları dolaşıyorlardı. Bunlardan bazıları denize giriyorlar, bazıları da gazinoda oturup soğuk bir şey içiyorlardı. Katina, dirseğini pencereye dayamış düşünüyordu. Gözünün önünden köyündeki kaz palazları geçiyordu. Hâlâ parmaklarında yünü eğirmek için çevirdiği iğı hissediyordu. Yünü ne kadar ince büker, iğı ne maharetle çevirirdi. Komşuları:

— Eşin, menendin yok, Gatina bi danesin?

Diye onun her işte beğenilirdi. Şimdi burada büsbütün acemi olmuştu. Kocasına kendini beğendirecek bir şey yapamıyordu. Gözünün önünden gittikçe uzaklaşan sarı mayo giymiş bir İngiliz kızına dalıp düşünürken birdenbire başının içinden şimşek gibi bir fikir çaktı. Bir lâhza tereddütten sonra kendi kendine:

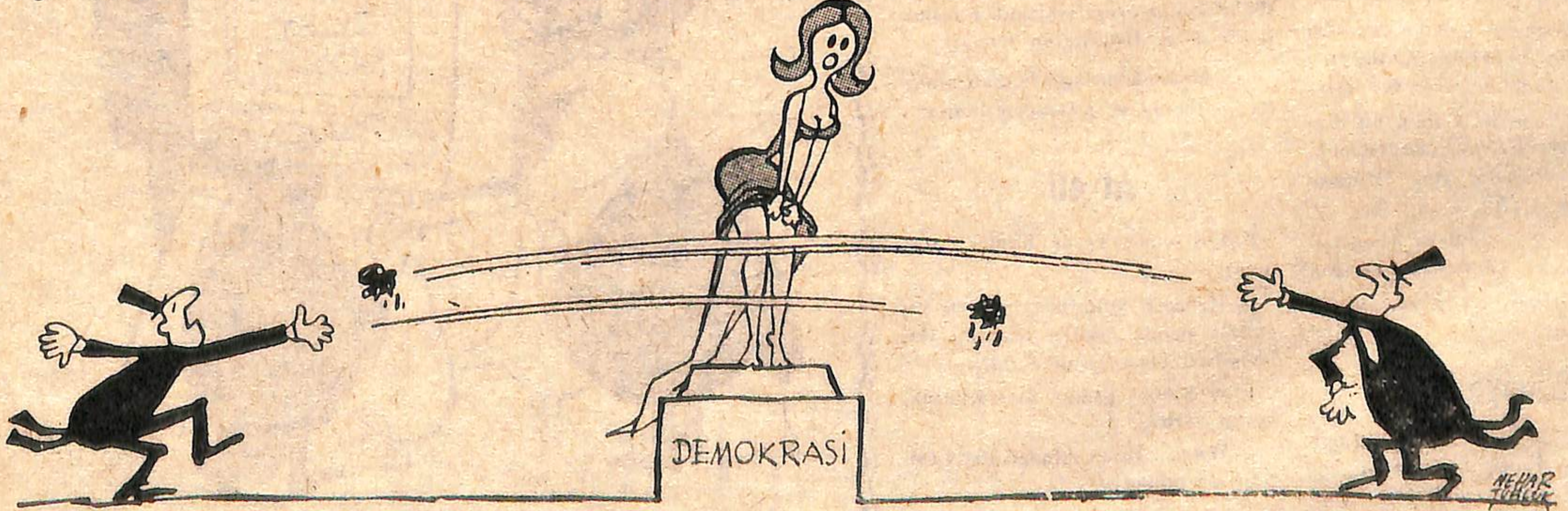
— Yaparın a...

Dedi. Düşündüğü şey plâjdaki ecnebi kadınları gibi mayo giyip ziyafete gitmekti.

Biraz sonra bu fikri başının içinde daha mükemmel bir şekle soktu:

— Fena yünden don gömlek giyeceğime ipeklilerimi giyerim!

Bu suretle kocasına yapacağı sürprizden memnun oluyordu.

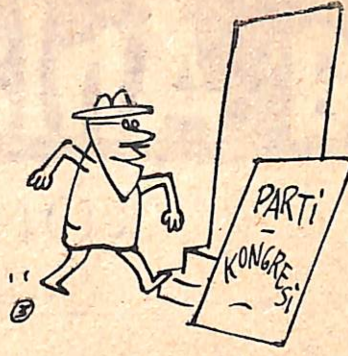

— Aman üstüme sıçratacaksınız!..

Millî Lig sona erdi..

— Bodos, ağnasın, alafirengeliği yapabiliyon mu, yapamıyon mu?

Kalkıp giyinmeğe başladı.

Bodos, mükemmel hazırlanmış bir sofrada misafirleriyle madamı bekliyordu. Bu zengin Kayseriliyle ayrı ayrı menfaatleri olan misafirler daha şimdiden Madam Katina cenaplariyle müşerref olacaklarını düşünerek pek ziyade sevindiklerini söylüyorlardı. Cam tüccarı Salamon karısı Raşel'e:

— Raşel, sinin tarafindan madamdan bir şey yistiyeceğim!

— Ne yisteyeceksin, Salamon!

— Bu yumartesi yünü bezin Tarabya'da yelsin!

— Benda şindi onu düşünüyordum Salamon!

Bodos bir kulağiyle bu tarzda devam eden konuşmaları dinlerken bir göziyle de madamın yolunu bekliyordu. Biraz sonra uzaktan Katina'ya benzer don gömlekle dışarı çıkmış bir kadın gözüne ilişti. Arkasında bir sürü çocuk:

— Deli var!

Diye bağırışıyorlardı. Bütün plâj da bir kaynaşma oldu ve bütün başlar o tarafa çevrildi. Bodos, dikkat edince gelen kadının Katina'nın tam kendisi olduğunu gördü. Hattâ arkasında yeni aldığı ipekli iç çamaşırının işlemesini bile farketti.

— Amanin, Gatina, don gömlekle geliyor!

Dedi ve deli gibi yerinden fırladı. Karısının yanına vardığı zaman bir zabıta memuru her ikisini merkeze götürdü.

Bir hafta sonra Bodos ağanın Suadiye'deki köşküne bir ecnebi ailesi taşınıyordu.

Bodos tekrar yağlı önlüğünü beline geçirmişti. Her gün sabahtan akşama kadar Balıkpazarı'ndaki dükkânında pastırma doğruyordu. Karısı Katina da Kumkapı'daki evinin eşiğinde elindeki ığı dalgın dalgın çeviriyordu. Kocasının bütün açıklamalarına rağmen, mayo ile dışarı çıkmak ayıp sayılmadığı halde don gömlek giymenin neden ayıp olduğunu bir türlü anlayamamıştı.

FİSKE

TENİS!

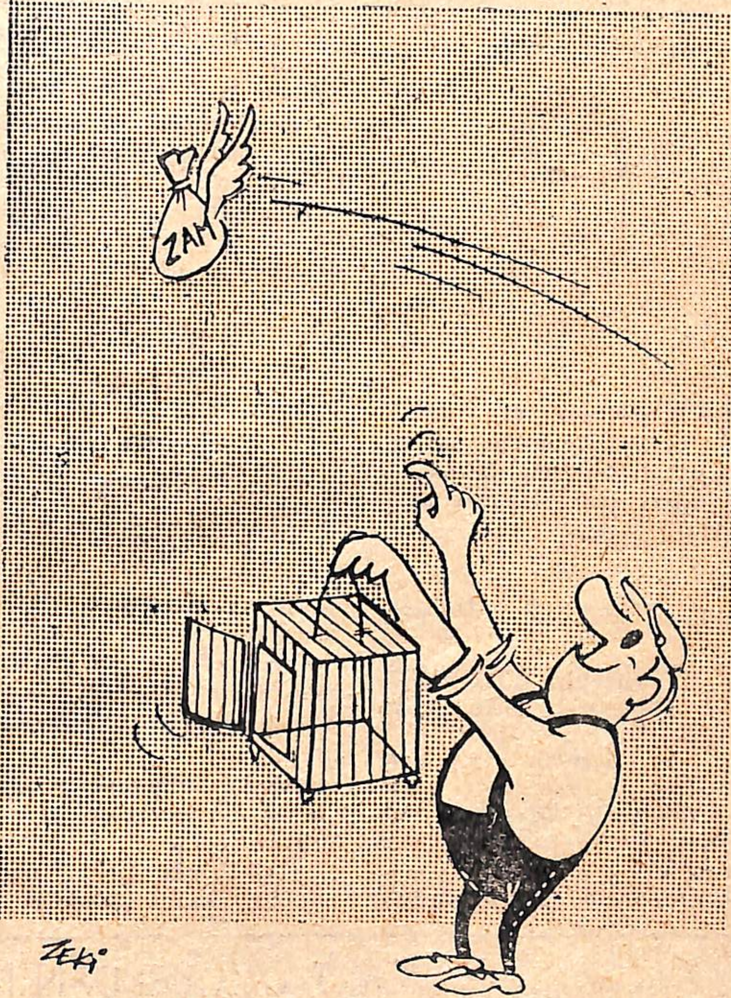
Bir deli, tımarhanenin bahçesinde tenis oynuyordu. Bunu gören arkadaşlarından biri:

— Ne biçim tenis oynuyorsun? Raketin içi boş!

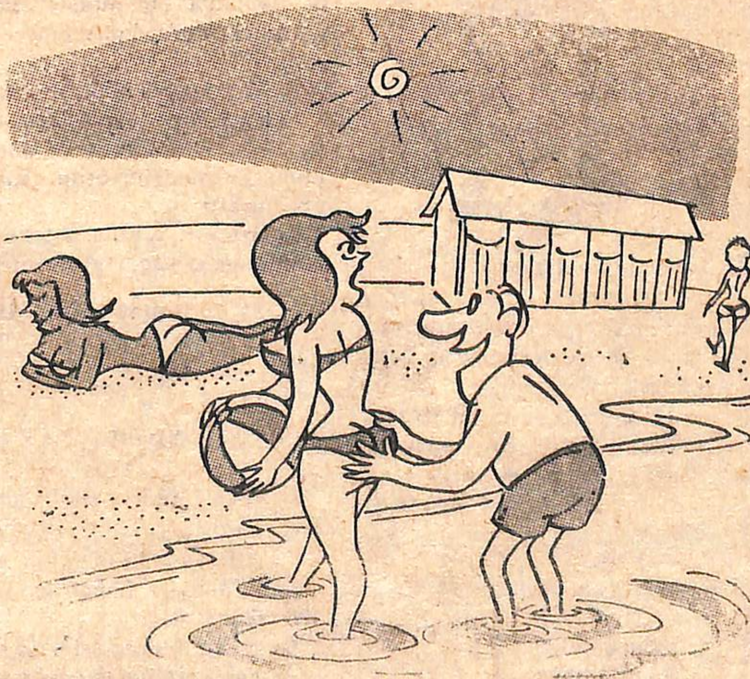
Deyince deli güldü:

— Ne çıkar aptal, topla oynamıyorum ki...

YAZISIZ!..

İşçilere zam yapılacak... (Gazeteler)

— Affedersiniz, top sandım!..

GECE KUŞU!

Zengin ve aşka susamış bir duldu. Gündüz ağır başlı, kimse ile konuşmaz, sokağa pek nâdir olarak çıkardı. Fakat gece olunca süslenir, en zarif ve dekolte elbiselerini giyer, gece kulüplerinde genç sevgili aramaya çıkardı.

Son tanıştığı genç aktör, onu gündüzün de apartmanında ziyaret etmeğe karar verdi ve bir gün öğleye doğru kapısını çaldı.

Biraz sonra kapıyı açan şen dul, bütün âşıklarına yaptığı gibi onu tanımamazlığa gelerek sordu:

— Ne istiyorsunuz?..

Buna sinirlenen aktör, etraftaki komşuların işiteceği bir sesle cevap verdi:

— Pijamamı almaya geldim hamfendi!..

VASİYET

Son günlerinin yaklaştığını hisseden eski karaborsacılardan biri noterde vasiyetnamesini yazdırıyordu. Bir aralık, noter hayretle sordu:

— Karınız evlendiği takdirde iki yüz bin lira, evlenmezse yüz bin lira bırakıyorsunuz, bu nasıl olur, bu işte bir yanlışlık olmasın...

Karaborsacı başını salladı:

— Hayır.. Bunu aşağıda açıklıyacağım, karım evlendiği takdirde alacağı iki yüz bin liranın yarısını onu alacak enayi herife verilecektir!

HİÇ!

Sedat arkadaşının paketinden bir sigara daha yaktı ve bir iki nefes çektikten sonra:

— Orhan, dedi. Bir Amerika seyahati düşünüyorum. Bunun için ne kadar para gider?

Orhan, Sedat'ın traşsız suratına bakarak hemen cevap verdi:

— Hiç!...

— Nasıl hiç?...

Orhan, sinsi bir gülüşle:

— Canım, dedi, düşünmek para ile mi?...

KAZANÇLI MESLEK!

Büyük bir otelin sahibi, arkadaşına dert yandı:

— Otelin işi bozuldu. Aklıma bir çare geldi .. Onu bizim kapıcıya satacağım...

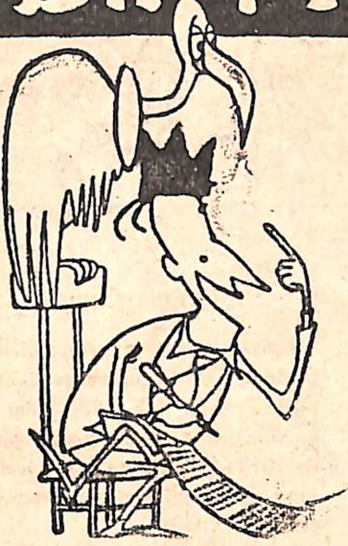
— Peki, sen sonra ne yapacaksın?

— Dur, sözümü bitirmedim... Satarken ona bir şart koşacağım, otelin kapıcılığını bana verecek. Böylelikle bir iki sene sonra ben tekrar otele sahip olurum!

Bir Fıkra Anlatır mısınız?

KONYA SAYFASI

Not: Geçen haftaki sayımızda da Konya'dan gelen fıkralar vardı :

— Nihayet mahallî bir fıkra buldum. Genç bir resim, fiyakalı birkaç söz bakarsın kısmetimizi açar. Evlilik güzel şeydir hasılı...

Kâmil ÖZTÜRK
Avukat

Helva!

Köyden getirdiği yağı, peyniri pazarda satan, akşama doğru, aldığı birkaç parça eşya ile köy yolunu tutan adamcağız, bir helvacı dükkânının önünde durmuş. Maksadı köye bir kilo da helva götürmek. Tezgâhtara yaklaşıp:

— Hemşerim demiş, bir kilo halva tartsana şurdan..

Şehirli tezgâhtar, şeytan bir adam. Helvayı tartarken köylünün halva demesine bıyık altından gülmüş.

Köylü pek alıngan, tezgâhtarın gülüşünü anlamış, ziraz da öfke ile:

— Ne gülüyan ağa, demiş. Biz buna Halve demesini de bilirik.

※

— Öğrenmek ve öğretmek üzerine filmler ve fıkralar...

Mükerrem YURDAKUL
(Öğretici Filim öğretmeni)

Yakamaz mısınız?

Gazalî bir gün çölde giderken haydutların baskısına uğrar. İslâm âliminin üstünü, başını arayıp dişe dokunur bir şey bulamıyan haydutlar, öfkelerinden Gazalî'nin heybesindeki kitaplarını yakarlar. «Oh ya» derler, «Kitapların bize yaramıyor ama, sana da yaratmadık.»

Gazalî gülerek cevap verir:

— Evet, kitaplarımı yaktınız.. Fakat kitaplarımın kaynağı olan fikirlerimi asla yakamazsınız..

※

— Aman azizim vaziyeti idare et artık. Anlarsın ya...

İbrahim ATACOĞLU
Muhasebeci, Malî Müşavir

Eşek

Adamın biri bir eve misafir gitmiş. Yatma zamanı gelince, ev sahibi;

— Beyefendi üç odamız var... Birinde biz, birinde bebek yatıyor. Üçüncüsü de bu yemek yediğimiz mutbak.. Nerede yatmak isterseniz, oraya yatağınızı yapalım...

Adam, kendi kendine düşünür, bebeğin yanında yatsam, gece ağlar, rahatsız olurum der, mutbakta yatmağı tercih eder.

Sabahleyin kapıyı genç, güzel bir bayan açar ve «Günaydın» der.. Adam şaşkın, «Günaydın

bayan, tanıyamadım, kimsiniz» der.

Bayan, «Ben evin kızıyım, akşam rahatsız olduğum için yanınıza çıkamadım» diye cevap verir.

Adamın, «adınız ne» sorusuna, «Bebek» diye cevaplar..

Bayan sorar:

— Ya sizinki?

— Eşek kızım, eşek..

— Sokrat'la başlaaık mı fıkraya, tabip olduğumuzu bir kere daha isbat ettik demektir..

Dr. Reşat BENER
Sağlık ve Sosyal Yardım Müd.

Ne yapardın?

Yunan filozoflarından Sokrat, bir gün çarşıda giderken hasımlarından biri gelip bir tokat atar. Bu vaziyeti gören dostlarından biri, koşarak gelip:

— Hocam, niçin mükabele etmediniz?

— Siz olsanız ne yapardınız?

— Karnını deşerdim.

— Peki, senin atın var mı?

— Var.

— Tımar ederken sana tekme vursa ne yaparsın?

— Bir şey yapmam, hayvandır.

— Ya, ben bu hayvana ne yapayım?

OKUYUCULARDAN FIKRALAR

Otuz!

Öğretmen, öğrencilerden aile fertlerinin adlarını, yaşlarını, mesleklerini yazıp getirmelerini istemişti.

Ayşe, evdekilerin ad ve mesleklerini yazdı. Sıra yaşa gelince babasına sordu:

— Babacığım kaç yaşındasınız?

— Kırk.

— Siz anneciğim?

— Yirmi.

Baba güldü.

Anne alındı:

— Niçin güldün?

— Hiç, yirmi dedin de...

Yirmi idi, değildi diye anne ile baba bir müddet tartıştıktan sonra, baba emrederek:

— Yaz kızım, dedi, otuz!

Anne babaya hayli kızmıştı. Baba haklıydı, ama anne bunu hazmedemiyordu. Kızına emretti:

— Öyleyse, yanına not koy: otuz ama, o kadar göstermez..

Nihat ÖZDEMİR

※

Niyet!

Delikanlı, utana sıkıla genç kıza sordu:

— Affedersiniz efendim, evlenme ilânları hangi gazetede çıkar?

Genç kız birkaç isim saydı.

— Peki, siz bu gazetelerden en çok hangisini okursunuz?

Tohdur!

Mutaassıp bir köylü ailenin, yeni gelini doğum yapmak üzeredir. Köyün diplomasız ebelerinin, müdahale edemiyeceği bir durum hâsıl olunca, kazadan bir erkek doktor çağırmak icabeder.

Doktor hastanın kapısına gelince, kaynana başını içeriye uzatıp bağırır:

— Gız Ayşe, tohdur geliyo, başını bağla!

Necati BÜYÜKKALKAN

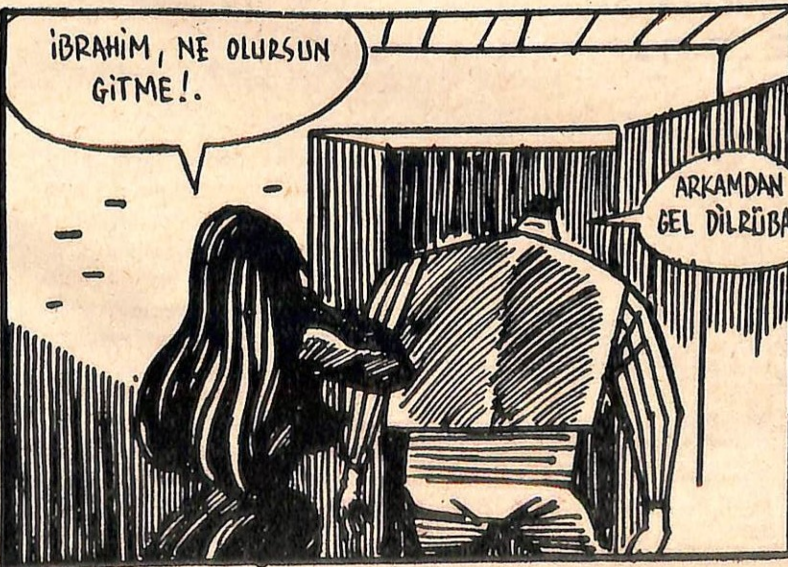

6
KOMİSER OSMAN
CİHAN ŞAMPİYONU KARA İBRAM
TURHAN SELÇUK

AVRUPADA RENKLİ BİR HAYAT YAŞAYAN KARA İBRAM YURDA DÖNÜŞÜNDE BÜYÜK TEZAHÜRATLA KARŞILANIR. İZZET, İKRAM GÖRÜR. FAKAT KARA İBRAM ESKİ İBRAHİM DEĞİLDİR. BÜYÜK ŞÖHRETİNİ, YEDİĞİ KOYUNLARIN AKSİNE, HAZMEDEMEMİŞTİR.
PEHLİVAN ELLERİN DERT GÖRMESİN. YÜZÜMÜZÜ AK ETTİN.
ŞAMPİYON, YANINDA OTURMAK ŞEREFTİR.

İSTANBULDA KÖTÜ BİR HAYATA BAŞLADI. BUNA RAĞMEN BÜYÜK GÜCÜ SAYESİNDE KIRKPINARDA BAŞI TUTABİLİYORDU...
BİR GECE DOSTLARINDAN BİRİNİN EVİNDEYKEN MAHALLE SAKİNLERİNİN BASKININA UĞRADI...
ÇIKIN DIŞARI CEHENNEMLİK KULLAR!
MAHALLENİN NAMUSU BİR PARALIK OLDU. GİDİ ŞEYTANLAR!
NAMUSSUZ HERİF, MAHALLEMİZDE YAPTIĞINA BAK!. HAYATIMDA İLK DEFA BOYNUZLADIM.
YAAAA!.. NE HİSSEDİYOR ŞUNUZ MUSTA BEY?.

NEDİR BU GÜRÜLTÜ BE?!.. A BE, NE İSTERSİNİZ SUSAK AĞIZLILAR?.. HADİ BAKALIM, HERKES UYKUYA!. BU KADAR UYANIK OLMAĞA LÜZUM YOK.

CİHAN ŞAMPİYONU KARA İBRAM!.
NE ŞAMPİYONU OLURSA OLSUN. BOYNUZ MESELESİ BU!. HESAP SORACAĞIZ
BU KADAR ADAMIZ TEPELİYELİM!.

İBRAHİM, NE OLURSUN GİTME!.
ARKAMDAN GEL DİLRÜBA!

KARA İBRAM KAPIDA GÖRÜNÜR GÖRÜNMEZ SESLER KESİLİR...
AÇILIN BAKALIM SUSAK AĞIZLILAR, YOL VERİN!.
DEVAMI VAR

PATATES Şövalyeleri

— 19 —

Giorgino kollarını havaya kaldırdı.

— Clotilde, ne demeğe bana kızıyorsunuz? Aksini söyledim mi hiç? Ölmüşse, onu besbelli bir daha göremezsiniz; ama fırtınada üç kişi değiller miydi?

Clotilde:

— Öyle ama, diye hıçkırdı, ben Filimario Dublè'yi seviyorum.

Giorgino ayağa kalktı ve başını lumbar deliğinden, denizi gözden geçirmeğe kendisine imkân veren bu yerden dışarı uzattı. Uzattı ama Clotilde ceketinin kuyruğundan çekti ve onu tekrar oturmağa zorladı.

Clotilde:

— Giorgino, dedi, neden böyle aptallık ediyorsun? Nişanlıma içimin acılarını dökmezsem, kime dökeri? Yoksa kalbiniz taş gibi kaskatı mı kesildi?

Giorgino:

— Yooo, diye direndi; yalnız canımı sıkan nokta şu ki, Filimario Dublè'yi sevdiğiniz halde, bana bu konuda tek lâf etmediniz.

— Giorgino, artık şekil meselesi üzerinde çene yormanın zamanı değil; iyisi mi başka şeyden söz açalım. Giorgino, beni seviyor musunuz?

— Bunu bana mı soruyorsunuz, Clo? Size başka ne gibi aşk delili gösterebilirdim?

— Beni seviyor ve acı çekiyorsunuz demek?

— Clotilde, sizin için bağrım yanıyor ve cehennem azapları çekiyorum.

— Hoş! Benim için nasıl azap çekiyorsanız, ben de Filimario için öyle azap çekiyorum. Bir şekil meselesinin üzerinde tartışmanın doğru olup olmadığına siz karar verin artık.

— Özür dilerim, Clotilde. Ama anlarsınız, nişanlıların bencil bir mantığı vardır. Clotilde, güvenin bana; sizi anlamağa çalışacağım.

★

Giorgino de Lunebelle pek soylu ve pek varlıklı bir aileden olup Clotilde'in nişanlısı idi. Kızı aşkla ve ibret alınacak bir sabırla seviyordu. Clotilde kendisine: «A Giorgino, Poste'ların otelindeki bayrağın tepesine tırman da ertesi sabaha kadar orada kal» demiş olsaydı, Giorgino bu asaleti göstermiş olurdu. Ama Clotilde Giorgino'ya dünyada böyle bir şey demedi; fingirdek bir kızdı ama aklı başı da yerinde idi ve kötü zevki yoktu. Bir erkeğin duyduğu aşktan, ona delilikler yaptırmak uğruna yararlanan bir kadın, akıldan ve zevkten yoksun bir kadındır. Clotilde Giorgino'nun kendisine eşi bulunmazcasına bir aşkla bağlandığını görünce, ona içten içe bir yakınlık duydu. Ve dedi ki:

— A Giorgino, beni seviyor ve sizi sevmediğim, hattâ hiçbir zaman ne az, ne de çok sevmiyeceğim için de cehennem azapları çekiyorsunuz. Sizin artık dertlerinizi, ümitlerinizi yana yıkıla anlatabileceğiniz içten bir dosta ihtiyacınız var. Giorgino, nişanlanalım bu candan dost ben olurum, size akıl hocalığı etmeğe ve sizi avutmağa çalışırım.

Doğrusu Clotilde'in Giorgino'ya ne zaman ihtiyacı olsa, bizim bağrı yanık şıp diye damlıyordu. Aşkı üzerinde tek söz etmiyordu ama iğne ipliğe dönmüştü; Clotilde bu durum karşısında bir gün canevinden yaralandı da geniş imkânlar dedi:

— Giorgino, dedi, sizi sevmeyen ve asla sevmiyecek olan bir kadın uğruna acı çekiyorsunuz... Boş yere yiyip bitiriyorsunuz kendinizi; ne demeğe karşı koymağa çalışmıyorsunuz: Neden sanki? Söz gelişi beni neden unutmağa çalışmıyorsunuz?

Giorgino:

— Elimden gelmiyor, Clo, diye inledi. Çok seviyorum sizi.

— Ama gene sınamalı. Niçin başka kadınlara bakmıyorsunuz? Size yardım da ederim; size benden kat kat iyi arkadaşlarımdan ikisini üçünü takdim ederim.

Ne dese, ne yapsa, gene kâr etmiyordu: Giorgino'nun etekleri tutuştu, baktı, etti ama gözü ille de Clotilde Troll'ü gördü.

— Giorgino, içmeği denesenize ayol.

Clotilde bizimkine en sert içkileri buldu, eğlence yerlerinde yanına katıldı, birlikte kafa çekti; gene boşuna emek, Giorgino içti mi, bu sefer bir yerine on Clotilde görüyordu: Bu daha berbattı.

Bundan sonra adamı yolculuğa, okumağa, yüzmeğe, resim, koleksiyon yapmağa yöneltti.

Giorgino her seferinde:

— Clo, diyordu, sizi gene çok seviyorum.

Clotilde perişan olmuştu; Giorgino'nun acı çektiğini görmek son derece arına gidiyordu; derken hiçbir kadının yapamıyacağını yaptı: Ona karşı içi hatalar, hattâ kötülükler dolu zalim bir Clotilde kesildi.

Giorgino:

— Ama siz hiç de böyle insan değilsiniz, diye direndi.

Clotilde içten içe övle bir duruma düştü ki kişiliğin bir biçim ikililği ile şimdi iki Clo yaşıyordu: Normal Clo ve Giorgino'ya acı çektiren Clo. Normal Clo, vurdumduymaz ve zalim Clo'nun yüzünden çok defa amansız bir kızgınlığa bile kapılıyordu.

★

Yatın yeşil salonunda, Clo Giorgino'ya sırlarını döktü.

— Giorgino, Filimario Dublè'ye âşığım ben. Bunu size hiçbir zaman açmadım diye bana gücenmemelisiniz: Bu aşkı kimse bilmiyor, hattâ kendisi bile.

Giorgino bir an düşünüp ettikten sonra:

— Clotilde, dedi, bir adama abayı yaktığınız halde, ne demeğe üç kişiyi birden tutup Bess adına gönderdiniz anlamıyorum?

— Filimario Dublè'yi seviyorum ama bir taraftan da nefret ediyorum ondan. Nevaslippe'in bütün erkekleri, şöyle bir yan bakışıma kul köle olmuş hissediyorlar kendilerini. O ise, alay ediyor bununla. Gözünde yokum ben, işte olup olacağı bu.

Giorgino:

— Clo, yoksa öbür iki adamı da mı seviyorsunuz? diye sordu.

— Rica ederim, Giorgino, hayvanca şeyler söyleme böyle. Ne yapabilirdim başka? Sırf Filimario'yu göndermiş olsaydım, bütün mesele hemen anlaşılmış olurdu.

Sözlerini hıçkırarak tamamladı:

— Şimdi kendimi tutup Poste Oteli'nin balkonundan atmak kalıyor bana yalnız.

Giorgino asilce:

— İkimiz birlikte atarız, dedi.

Clotilde gözyaşları içinde göğüs geçirdi:

— Ah! Giorgino, ikimiz de bedbaht insanlarız doğrusu.

★

Delfino Clotilde'in Filimario'yu gebermiş bulmaktan korktuğu, Clotilde'in Filimario'yu diri görmekten de ödü koptuğu Bess adasına doğru olanca hızla ilerliyordu.

— VIII —

Jeannette bütün gün yol aldı. Akşam, vardiya tutan Bill, tehlike işareti verdi ve tekmil tayfa güvertede toplandı.

Bill Ketty'ye:

— Şu ilerdeki motör, dedi, gümrük koruyucularının teknesidir gibime geliyor.

Ketty hiç heyecanlanmadı.

Ancak yarım saat sonra, üç polis Jeannette'e tırmanıyordu; bizim Bill onları hepten saygı ile karşıladı.

Şef:

— Gemi kâğıtlarınız düzgün mü? diye sordu.

Bill gelenleri k... arasına aldı ve onlara ıvır zıvır bir tomar kâğıt gösterdi.

(Devamı var)

11 EYLÜL Çekilişinde

Erenköy'de

1 Kişiye 45.000 Lira değerinde

APARTMAN DAİRESİ

1 Kişiye 28.000 Lira değerinde

APARTMAN DAİRESİ

EMNİYET SANDIĞI

1 Kişiye 10.000 Lira
5 » 1.000er »
80 » 12.000 »
olmak üzere

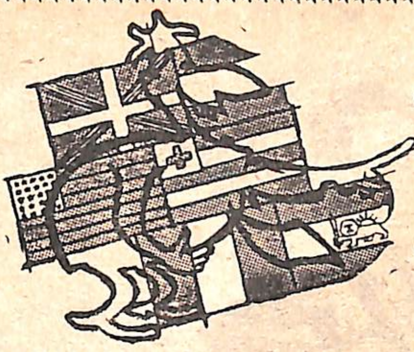
100.000 Liralık
ikramiyeler

Son para yatırma günü 10 Temmuz

GÖREN 228

(Basın 2039)

Milletler Gülüyor

Gizlilik

Harry Hansen ve Charlie Mac Arthur, Waldorf'ta otururlarken içeri muhteşem, renkli üniformalı biri girdi. Başındaki şapka da kocaman tüyler sallanıyor, göğsünde altı yedi sıra pırıl pırıl madalya göz kamaştırıyor, yanında ise kocaman bir kılıç yerde sürükleniyordu.

Harry Hansen bu acaip kılıklı yabancıyı hayretle seyrettikten sonra arkadaşına sordu:

— Kim bu Allahaşkına?

Charlie cevap verdi:

— Arjantin Gizli Servisi Şefi!..

Sebebi!

Napolili bir kaçak yolcu transatlantik New-York limanına girdiği sırada ambarda yakalandı. Kendisini Muhaceret Bürosuna getirdiler. Memur sordu:

— Paranız var mı?

— Hayır.

— Kâğıtlarınız filân?

— Hayır.

— Bagajınız?

— Hayır.

Memur adamı baştan ayağa süzüp:

— Fakat dedi; sizin gömleğiniz bile yok üzerinizde...

O zaman Napolili güldü:

— Amerika'ya gelmemin sebebi de bu zaten!...

Bilmece!

— İki kanadı, yirmi ayağı olan ve çayırda durmadan koşan şey nedir?

— Bir futbol takımı!

Heil Hitler!

Vakit gece yarısı... İşgal altındaki Almanyanın Hamburg şehrinde devriye gezen İngiliz askerleri canhıraş bir sesin:

— Heil Hitler! Heil Hitler!... diye bağırdığını duydular. Sesin geldiği tarafa doğru koştukları zaman ufak tefek, biçare bir adam kendilerine doğru atılıp:

— Aman neyse yetiştiniz; dedi. Nerdeyse haydutlar beni öldüreceklerdi. Hırsızların hücumuna uğradım da...

— Peki, dedi askerler, ne diye «Heil Hitler» diye bağırıyorsun...

Adam güldü:

— Eğer «imdat» diye bağırsaydım acaba yine bu kadar çabuk gelir miydiniz?

Kongoda:

— Bir iş bulabildiniz mi?..

— Evet yarın hükûmet başkanı olacağım!..

TELEVİZYON ŞAKALARI

Üç ahbap çavuşlardan Groucho Marx şöyle diyordu: «Karım beni ilk olarak perdede gördü; sonra pencereyi açıp beni içeri aldı.»

★

Brooklyn'deki bir gözlükçü dükkânında şöyle bir ilân asılı idi: «Siz beklerken gözleriniz muayene edilir.»

★

İskoçya'da ölüleri yarı bellerine kadar gömerler; üst kısım heykel vazifesini görür.

★

Sakın yatakta sigara içmeyiniz; zira yere dökülen küller sizin külleriniz olabilir.

— Ne yaman avukat... Jüriye tesir etmek için her vasıtaya baş vurur!..

Ziyanı yok!

Yeni gelen ziyaretçiyi yaşlı centilmenle tanıştırdılar; uzun zamandır romatizmadan rahatsız olan adamcağız yeni gelene:

— Ayağa kalkamadığım için özür dilerim; gördüğünüz gibi astritliyim de...

Yeni gelen gülümsedi:

— Ziyanı yok! ben de Teksaslıyım!...

Ne hayat!

İki arkadaş konuşuyorlardı:

— Karım doğrusu dayanılmaz bir hayat sürüyor.

— Nasıl?

— Her gece sabah beşlere kadar şehrin bütün barlarını dolaşıyor!...

— İçkiye düşkünlüğü mü var yoksa?

— Hayır canım, beni arıyor!...

Nezaketsizlik!

Barın kapısından giren kısa boylu, çarpık bacaklı adam tezgâha yaklaştı ve bir dolar fırlatıp bir viski istedi. İçip elinin tersi ile ağzını sıvazladıktan sonra önce sağa doğru yürüdü sağ duvara tırmandı, sonra tavanı katetti, sol duvardan inip kapıdan çıktı gitti. Barmen diğer müşterilere dönüp yüzünü buruşturarak:

— Bunun kadar nezaketsiz müşterim yoktur. Hiçbir zaman Allahaısmarladık, demez!...

Aritmetik

Küçük Freddy okuldan eve gelmişti; annesi sordu:

— Bugün ne ders yaptınız bakalım?

— Aritmetik!

— Çok güzel; peki söyle bana bir bir daha kaç eder?

Küçük Freddy gözlerini iri iri açtı:

— Ama anneciğim biz o kadar ilerlemedik ki.

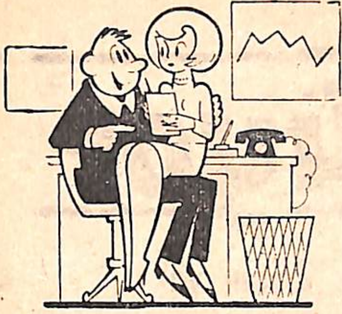
Sis

Mr. Stingerberry bir Londra seyahati yapıyordu. Aniden sis bastırdı, hem de öyle bir sis ki adamcağız bastığı yeri görmüyordu. Derken hafif adım sesleri duydu ve seslendi:

— Lûtfen bana nereye doğru gittiğimi söyleyebilir misiniz?

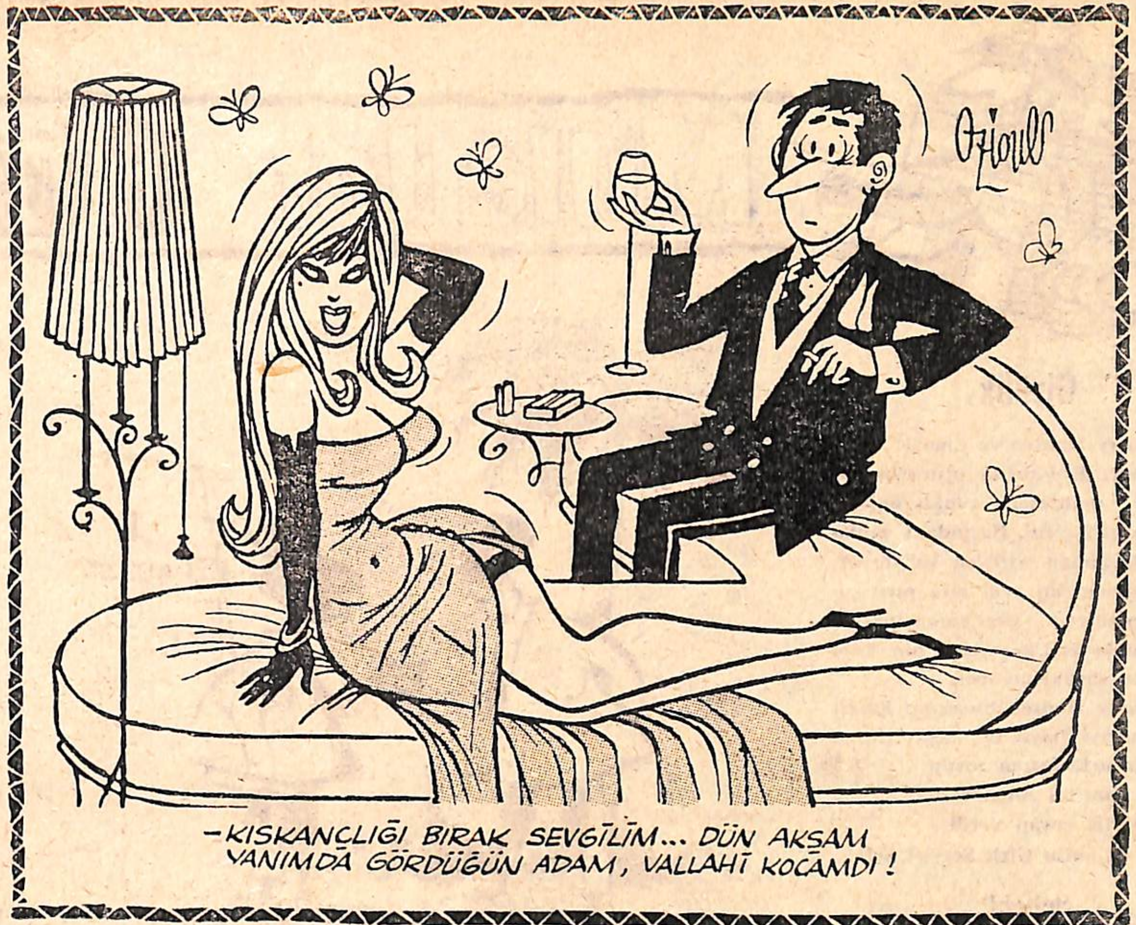
Mahzun ve titrek bir ses cevap verdi:

— Taymis nehrine; ben de oradan geliyorum.

—SUZİ!.. İLK SATIŞIMIZIN KÂRINDAN SANA NE ALAYIM?..
—BİR SANDALYA!

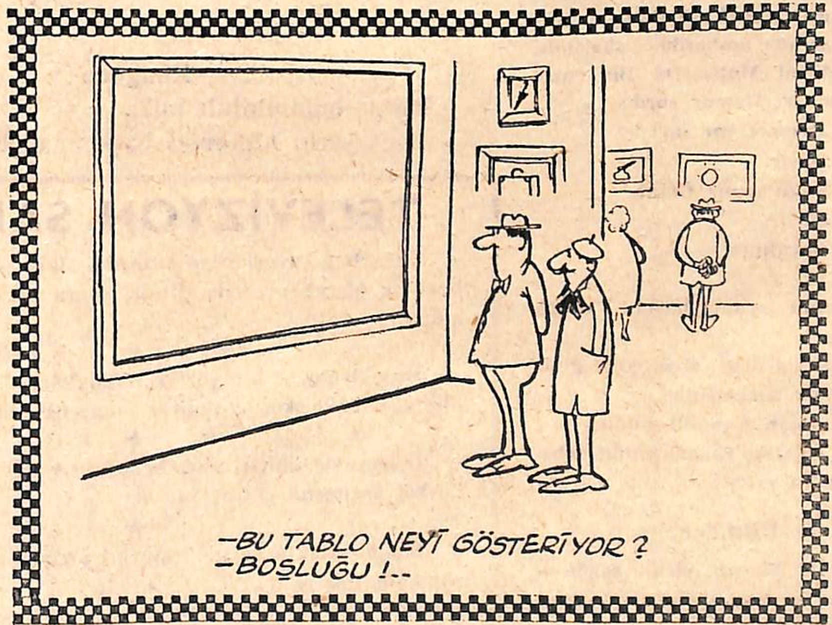
Dünya Karikatürleri

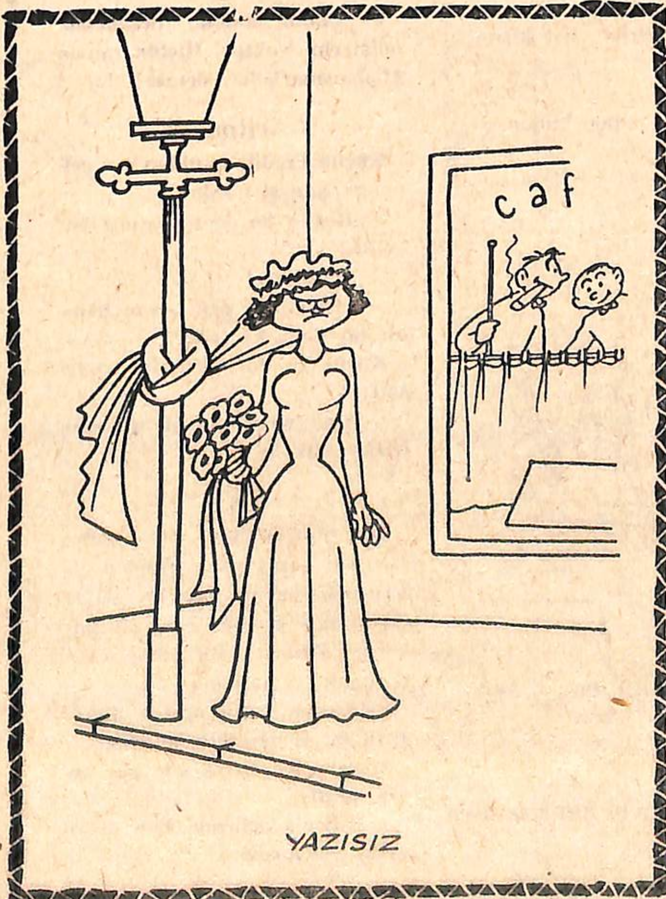
—KISKANÇLIĞI BIRAK SEVGİLİM... DÜN AKŞAM YANIMDA GÖRDÜĞÜN ADAM, VALLAHİ KOCAMDI!

—NASIL YENİ MAYOM?
—GÜZEL... AMA PLÂJLIK DEĞİL, YATAKLIK!

—BU TABLO NEYİ GÖSTERİYOR?
—BOŞLUĞU!..

YAZISIZ

—KOCAM ÜÇ YILLIK SEYAHATTEN YARIN DÖNÜYOR... ONA KUCAĞIMDAKİ BU SÜRPRİZİ HAZIRLADIM!

1961'de

38 Apartman Dairesi
ŞİŞLİDE

12 Apartman Dairesi
CADDEBOSTANDA

50 Apartman Dairesi

Ayrıca

2.500.000
Liralık çeşitli para ikramiyeleri

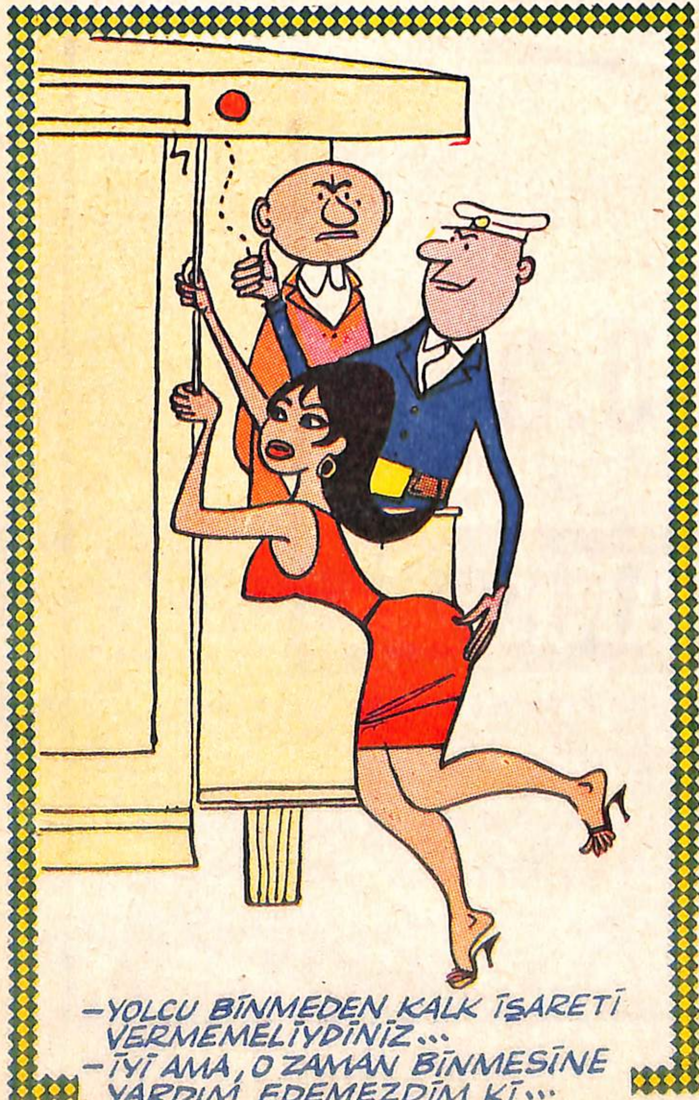
YAPI ve KREDİ BANKASI

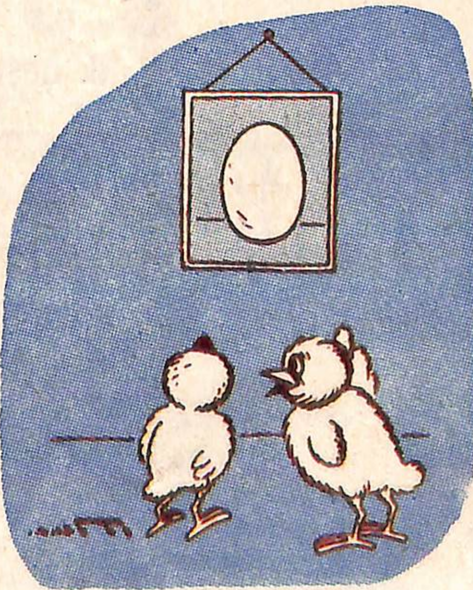
T. B. B 489 / 16

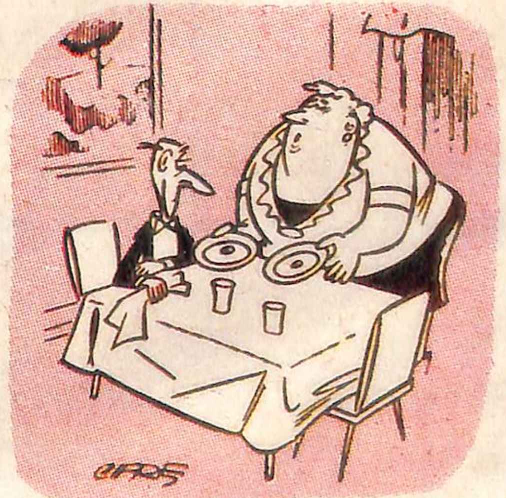
Akbaba

BRIGITTE BARDOT

-BİRİ ŞAİR, BİRİ FUTBOLCU, BİRİ ZENGİN, BİRİ APTAL... DÖRDÜNDEN NE İDEAL BİR KOCA ÇIKAR!

-YOLCU BİNMEDEN KALK İŞARETİ VERMEMELİYDİNİZ...
-İYİ AMA, O ZAMAN BİNMESİNE YARDIM EDEMEZDİM Kİ...

-BAK, ÇOCUKLUK RESMİM!

-BUGÜNDEN İTİBAREN BENİMLE BERABER ZAYIFLIK REJİMİNE BAŞLIYACAKSIN!..